

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

APRIL K. MURDOCK

Checking
all her
Notes

MEET-CUTE
SWEET ROMCOM BITE-SIZED READ
MATCH-UPS



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



tüm notlarını kontrol ediyor

Tatlı Hokey RomCom Kısa Okuma

Meet-Cute Match-Ups Beşinci Kitap

april k. murdock



içindekiler

[tüm notlarını kontrol](#)

[ediyor](#) April K.

Murdock

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8 Epilog](#)

[daha fazla tatlı spor romantik komedi oku April hakkında](#)

Telif hakkı © 2025 April K. Murdock ve Sweet River Publishing Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle çoğaltılamaz. Yayınevi, her türlü çoğaltmayı açıkça yasaklar.

Bu eser bir kurgu eseridir. Eserde geçen isimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar veya vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Kapak tasarımı Kristen Iten tarafından yapılmıştır.

tüm notlarını kontrol ediyor

April K. Murdock

bir



Briarwood Toplum Merkezi'nde sıradan bir Perşembe öğleden sonrası ve ben, yeni başlayan piyano grubumun müzikal bir isyan başlattığına eminim.

On yaşın altındaki yedi çocuk, eski bir piyanonun etrafına sıkışmış oturuyor ve her biri sesin yüksekliğinin yetenekle eşdeğer olduğuna inanıyor. Küçük Emma, orta C tuşuna sanki ailesi ona kişisel bir hakaret etmiş gibi vuruyor. Rusty tuşları bir tür "köstebek vurma" oyunu gibi kullanıyor. Ve ikizlerden bahsetmeye bile gerek yok, onlar birlikte çalmanın yetişkinler tarafından uydurulmuş bir efsane olduğunu düşünüyorlar.

Lily bugün her zamanki mavi gömleğini giymiş, Kayla ise pembe gömleğini. Anneleri, onları ayırt etmenin tek yolunun renk kodlaması olduğunu çok erken öğrenmiş. Ben bile bazen hangi ikizin melodiyi sabote ettiğini anlamak için gözlerimi kısıyorum.

"Yavaşça," diye yüzüncü kez hatırlatıyorum, tek parmağımla göstererek. "Piyanoya bir sır veriyormuşsunuz gibi."

Emma tuşa daha sert basıyor. Sonra da iyice olsun diye üç nota daha ekliyor.

"Bu bir sır değil tatlım. Bu bir savaş ilanı." Dişleri aralıklı ve gururlu bir şekilde bana sırtıyor.

Buz ve tereyağlı patlamış mısır kokusu yan taraftaki buz pistinden duvarın içinden sızıyor. Oyuncuların boğuk bağırıışlarını ve keskin bir düdük sesini duyabiliyorum. Babamın düdüğü. Bunca yıl geçmesine rağmen, Koç Kessler'ın hayal kırıklığının o özel ses tonunu hala tanıyorum. Üç kısa düdük, birinin tembel kaydığı anlamına geliyor. Bir uzun düdük, birinin antrenmandan sonra azar işiteceği anlamına geliyor.

Briarwood'da olmak hem garip hem de rahat hissettiriyor. Herkes benim Koç Kessler'ın kızı olduğumu biliyor, bu hem hoş hem de sinir bozucu. Hoş çünkü marketlerde insanlar bana gülümsüyor ve Mario's'ta rezervasyon yapmadan masa bulabiliyorum. Sinir bozucu çünkü hemen Bobcats'in bu yıl playofflara çıkıp çıkmayacağını soruyorlar.

"Bayan Kessler, yüksek sesli şarkıyı tekrar çalabilir miyiz?" diye soruyor Rusty, koltuğunda zıplayarak.

"Yüksek sesli şarkı falan yok, evlat. Sen her şeyi maksimum desibelde çalıyorsun."

Çocuklar kıkırdıyor. Rusty banketten kayıyor ve küçük bir dönüş yapıyor. "Bankete geri dön, dostum. Henüz bitirmedik."

Dinamiklerin ne olduğunu ve Beethoven'ı öldürmemiz gerekmediğini bininci kez açıklamaya başlamak üzereyim ki, bir şey o kadar gürültülü bir şekilde çarpıyor ki, ayaklarımın altındaki zemin titriyor.

Tavanın yakınındaki yüksek pencereden cam içe doğru patlar. Emma'yı omuzlarından tutup eğilirim ve onu da benimle birlikte aşağı çekerim. Diğer çocuklar çılgın atar. Cam parçaları küçük donmuş hançerler gibi muşamba üzerine yağar ve bir hokey diski, az önce ne yaptığını çok iyi bilen kendini beğenmiş küçük bir suçlu gibi rahat bir özgüvenle yerin üzerinde yuvarlanır.

Bir saniye boyunca kimse kıpırdamaz.

Disk piyanonun ayağına çarparak durur.

"Herkes iyi mi?" diye soruyorum, hala çömelmiş halde, hızlıca sayım yapıyorum. Mavi gömlek, pembe gömlek. İkizler de burada. Emma, Sarah, Rusty. Toplam yedi kişi. Kan yok.

"Bu harikaydı!" Rusty nefes nefese.

"Bu tehlikeliydi," diye düzeltiyorum, ama kalbim çarpıyor ve ayağa kalkarken ellerim biraz titriyor.

Sonra kapı duvardan sekip geri sıçrayacak kadar sert bir şekilde açılır.

Babam içeri fırlar, boynunda hala düdük sallanıyor, yüzü bağırmaktan ya da soğuktan ya da her ikisinden de kızarmış. Onu takip eden, 1,80 boyunda, siyah hokey kıyafeti giymiş ve sadece yoğun bir utanç olarak tanımlayabileceğim bir duvar. Babamın arkasındaki adam devasa. Sadece uzun değil, granitten oyulmuş gibi sağlam.

Omuz yastıkları onu daha da geniş gösteriyor. Kaskı çıkmış, kolunun altına sıkıştırılmış ve koyu renkli saçları terden alnına yapışmış. Antrenman sonrası kızarıklığı, tüm o sıcaklık ve efor ve küçük müzik odamı daha da küçük hissettiren bir varlığı var.

"Bu," diyor babam, savcının delil sunar gibi enerjik bir hareketle yerden puck'ı kaparak, "Jude Blockton'a ait."

Oh.

Oh.

Bu ismi hemen tanıdım. Kasaba, yeni savunma oyuncusu geldiğinden beri onun hakkında konuşuyordu. Asla gülümsemeyen oyuncu. Antrenman sırasında sadece bakarak bir çaylağı ağılattığı iddia edilen oyuncu. Rakibin puck'a sahip olması fikrine kişisel olarak alınmış gibi savunma yapan oyuncu.

Jude Blockton, söylentilerde anlatıldığı gibi birine benziyor. Terden ıslanmış siyah saçları. Muhtemelen çok kararlı bir heykeltıraş tarafından taşa oyulmuş gibi sert bir çene. Her şey ters gitmeden hemen önceki fırtına bulutları renginde gözler. Sol kaşında, onu bir şekilde daha da korkutucu gösteren küçük bir yara izi var.

Kırık pencereye, sonra bana, sonra da piyanonun arkasından prairie köpekleri gibi dışarı bakan yedi küçük çocuğa bakıyor.

"Kusura bakmayın," diye mırıldanıyor, sesi piyanoyu sarsacak kadar düşük.

Babam, piyanistine bakarak kaşlarını kaldırır. "O sana bunu temizlemende yardım edecek."

"Koç, ben geri dönmeliyim..." Jude, ağırlığını kaydırarak söze başlar.

Patenleri hâlâ ayağındadır. Bıçak koruyucularının muşamba zemine sürtündüğünü duyabiliyorum. "Antrenman beş dakika bekleyebilir." Babam, normal bir insanı sendeletmeye yetecek kadar güçlü bir şekilde omzuna vurur.

Jude kıpırdamaz. Sallanmaz bile. "Bunu toplum hizmeti olarak düşün, sonra da kurtulursun

"

"Baba," diyorum, uyarıcı ses tonumu kullanarak.

"Soph." Bana göz kırpar. Gerçekten göz kırpar.

Sonra bana bisiklet sürmeyi ve ayakkabılarımı bağlamayı öğreten babam, beni, treble clef tablomun ve muhtemelen öğrencilerimden birinin hayatını neredeyse mahveden adamla baş başa bırakıyor.

Kapı arkasından kapanır.

Çocuklar bakıyor. Ben bakıyorum. Jude, kırık pencereden geri atlamanın bu konuşmadan daha az acı verici olup olmayacağını düşünüyor gibi görünüyor.

"Ee," diyorum, hırkamdaki cam tozunu silkelerken. "Ne giriş ama."

Homurdanıyor. Gerçekten homurdanıyor.

Kollarımı kavuşturup başımı eğerek hasarı inceliyorum. "Biliyorsun, çoğu insan tanışmak için çiçek getirir. Belki bir meyve sepeti. Hatta bir şeyler söyleyen insanlar olduğunu bile duydum."

"Puck daha hızlı," diyor, süpürgeyi sakladığımız malzeme dolabına doğru ilerlerken.

Sesi o kadar ciddi ki, şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi konuşuyor anlayamıyorum. Yüzündeki ifade değişmiyor. En ufak bir değişiklik bile yok. Yüzünün gerçekten bu şekilde donmuş olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Belki de hokeyden kaynaklanıyordur. Belki de duygularını tamamen ortadan kaldırmak için antrenman yapıyorlar.

Dolabı açıyor, içindekileri inceliyor ve süpürge ile çöp küreğini çıkarıyor. İkisi de ellerinde komik derecede küçük görünüyor. Hala eldivenlerini giyiyor, ellerini ayı pençesi gibi gösteren büyük, yastıklı eldivenleri.

"Onları çıkarsan iyi olur," diyorum. "Tabii tam teçhizatla süpürmeyi planlamıyorsan."

Eldivenlerini giydiğini unutmuş gibi eldivenlerine bakar. Sonra süpürgeyi kolunun altına sıkıştırır, dişleriyle eldivenleri tek tek çıkarır ve kaskının içine tıkkıştırır.

Bu tuhaf bir şekilde pratik ve bir şekilde olması gerekenden daha çekici. Odaklan, Sophie.

"Çocuklar," diyorum, bunu televizyondan daha ilginçmiş gibi izleyen öğrencilerime dönerek. "Neden gamlarınızı çalışmıyorsunuz? Sessizce."

Jude'a süpürmede yardım ederken, çocuklar piyanonun arkasında fısıldaşıyorlar. Hatta fısıltı bile değil. Açıkça bizim duymamızı umdukları yüksek sesli fısıltılar.

"O gerçekten çok büyük," diyor Emma sahne fısıltısıyla.

"Dev gibi," diye ekliyor Lily. En azından Lily olduğunu düşünüyorum. Mavi gömlek piyano bankının arkasında kısmen gizlenmiş durumda.

"Sence Miss Kessler'ı tek eliyle kaldırabilir mi?" diye soruyor Rusty, çok yüksek sesle.

Yüzüm kızarıyor. "Gamlar, millet. Hemen."

Odayı hiçbirinin birbiriyle uyumlu olmayan notaların kakofonisi doldurur.

Jude, çocuklara sanki eğitilmemiş vahşi hayvanlarmış gibi bakar. Çenesi gerilir. Çenesinin güzel olduğunu fark ederim. Güçlü. Hokey kartlarında profilden harika görünecek türden.

Kes şunu, Sophie.

"Demek yeni gelen sensin," derim, o süpürürken ben de çöplüğü sabit tutmak için çömelirim.

O, hareketlerini hassas ve ekonomik bir şekilde tek bir kez başını sallar. "Maalesef."

"Herkes senin huysuz olduğunu söylüyor."

"Ben tutarlıyım," diye cevaplar, hiç duraksamadan.

Bu beni güldürdü. Gerçek bir kahkaha. Beni hazırlıksız yakalayan ve omuzlarımı titretiren türden bir kahkaha. "Tutarlı bir şekilde huysuz olmak yine de huysuz olmaktır."

"Tutarlı bir şekilde gerçekçi," diye düzeltir, bir yığın camı kürekle süpürürken.

"Huysuz insanlar huysuz olduklarını kabul etmek istemediklerinde böyle derler."

Ağzı seğirir. Çok az. Sanki o taş gibi yüzün altında, gülümsemeyi hatırlayan ama uzun süredir pratik yapmamış bir insan varmış gibi.

Bir süre sessizce çalışıyoruz. Yani, nispeten sessizce. Çocuklar, bir bando kadar incelikle gamlarını çalışıyorlar. Kayla muhteşem bir şekilde yanlış nota çalışıyor ve Lily hemen onu taklit ediyor. Haftaya onları ayırmam gerektiğini aklımda not ediyorum.

"Hepsine aynı anda mı ders veriyorsun?" diye sordu, kaosu gözlemleyerek.

"Evet. Grup dersleri daha eğlenceli. Ve daha gürültülü. Çok daha gürültülü." "Sabırlısın."

"Özellikle gürültülü günler için kulak tıkaçlarım da var." Ağzı yine seğiriyor.

Şaşırtıcı bir verimlilikle camları bir yığın halinde topladı. İşini bitirdiğinde, benimle aynı anda farası uzattı. Parmaklarımız birbirine değdi.

Kalbim hızla atmaya başlar.

Onunki atlamıyor gibi görünüyor, ama çenesi geriliyor. Sadece bir kez. Ve sanki faras aniden ısınmış gibi geri çekiliyor.

"Ben hallederim," dedim, sesim hissettiğimden daha sakın çıkıyordu.

Ben son parçaları süpürürken o çöp küreğini tutar. Elleri büyük ve eklemlerinde yara izleri var. Hokeyci elleri. İki parmağında yeni bir morluk belirliyor.

"Acıyor mu?" diye soruyorum, morluğa doğru başımı sallayarak.

Aşağıya bakar. "Hayır. Dün bir şutu engelledim. Önemli bir şey değil." "Önemli bir şey değil mi?"

"Diğer adamı görmelisin."

"Ona yumruk attın mı?"

"Gerek yoktu." Neredeyse gülümsüyor. "Sadece ona baktım."

Yine güldüm ve bu sefer o da kesinlikle tepki gösterdi. Omuzları biraz gevşedi. Gözlerindeki fırtına biraz dindi.

Hâlâ kırık pencereye bakarken, onu tamir etmenin ne kadar süreceğini zihnimde hesaplıyorum, Jude, "Piyanonu pencereden daha uzağa çekmelisin," diyor.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Daha iyi nişan almalısın."

Gözleri bana doğru kayar ve bir an için gözlerinde gerçek bir eğlence belirir. Bir anlık, çok hızlı geçer, sanki biri kanalı değiştirmiş gibi. "Bunu söz veremem."

"Yani düzenli olarak pencere değiştirmemi mi beklemeliyim?"

"Karakterini geliştirir," diyor, ifadesiz bir yüzle.

"Benim için mi, pencere için mi?" "İkisi için de."

Gülümsememek için dudağımı ısırırım. "İnsanların dediği kadar komikmişsin." "İnsanlar benim hakkımda konuşuyor mu?"

"Küçük kasaba. İnsanlar herkes hakkında konuşur." Ayağa kalkıp dizlerimi silkeledim. "Sen hiç gülümsemeyen gizemli yeni oyuncusun. Çok ilgi çekici."

"Gülümserim."

"Ne zaman?"

"Uykumda. Belki."

Şimdi tam anlamıyla sırtıtıyorum. "Emin değil misin?" "Tanık yok."

Cevap veremeden kapı tekrar açılır. Babam, elinde bir mezurayla ve bu durumdan çok eğlenmiş gibi görünen bakım görevlisi Jerry ile birlikte tekrar ortaya çıkar.

Jude anında dikleşir, bir şekilde daha da sağlamlaşır. Tüm tavırları değişir.

Babam yine omzuna vurur. Bunun, oyuncularla iletişim kurmak için kullandığı başlıca yöntem olduğunu düşünmeye başlıyorum. "İyi temizlik işi, Blockton. Gerçek bir takım oyuncusu."

"Teşekkürler, Koç," diye mırıldanır Jude, sanki yeterince hızlı hareket etmezse kapı kilitlenecekmiş gibi kapıya doğru ilerler.

"Film eleştirisinde görüşürüz," diye babam arkasından seslenir.

Jude başını sallar, sonra bana bir bakış atar. Sadece bir kez. Hızlıca. Ama gözleri benimkilerle gereğinden biraz daha uzun süre temas eder.

Sonra gider, fırtına bulutu gibi gözlerini ve neredeyse gülümsemeyi andıran ifadesini

Bakım görevlisi Jerry, pencere çerçevesini ölçerken alçak sesle ısıklık çalar "Bu eğlenceli bir onarım olacak."

"Yarın bitirebilir misin?" diye soruyorum.

"Sanırım." Gülümser. "Çocuklardan biri binanın bu tarafında ilk kez bir şey kırdı. Genelde yıkımı buzla sınırlı tutuyorlar."

Oda nihayet boşaldığında ve Jerry malzeme almaya gittiğinde, Emma kolumu çeker.

"Bayan Kessler," diye fısıldadı, gözleri yedi yaşındaki bir çocuk için fazla anlamlıydı. "O hokeyci sizden hoşlanıyor."

"Oh, bence o sadece nazik davranıyor. En azından, olabildiğince nazik davranıyor." Gülümserim ve başımı eğirim.

"Sana gülümsedi," diyor Sarah, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. "Gördüm." "O gülümseme değildi. Bir seğirme ya da öyle bir şeydi." "Bana gülümseme gibi geldi," diye Rusty araya giriyor.

"Dersimize geri dönelim." Onları piyanonun yanına çağırmak için kolumu sallarım.

Ama "*puck daha hızlıdır*" dediğinde gözlerinin nasıl görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Bu beklenmedik bir şekilde komikti. Belki de onun da bir yerlerinde mizah anlayışı vardır.

Pencerenin dışında, antrenmanın yeniden başladığını duyabiliyorum. Buzdaki patenler. Tahtaya çarpan pucklar. Babamın düdüğü.

Ve bu kaosun içinde bir yerlerde, benim çok sıkıcı Perşembe günümü çok daha ilginç hale getirmiş olabilecek huysuz savunma oyuncusu Jude Blockton var.

iki



BABAM kahvesinden bir yudum alır, yüzünü buruşturur, biraz daha şeker ekler.

"Music & Sticks için bir bağış etkinliği düzenliyoruz," diyor, sanki hava durumunu yorumlar gibi, gayet rahat bir şekilde. "Müzik kısmını sen yöneteceksin."

Tostumu yutarken boğuluyorum. Gerçekten boğuluyorum. Mutfak masasına kırıntılar saçılıyor ve boğazıma takılan parçayı yutmak için portakal suyumu içmek zorunda kalıyorum.

"Ne yapıyorum?" Nefes alabildiğimde soruyorum.

O, benim ölümcül deneyimimden hiç etkilenmemiş gibi sırtıyor. "Çocukları seviyorsun. Müziği seviyorsun. Kaosu seviyorsun." Sanki kesin bir kanıt sunuyormuş gibi her bir noktayı parmaklarıyla işaret ediyor. "Oraya çok yakışırın."

"Baba, zaten fortissimo'nun var olan tek dinamik işaret olduğunu düşünen yedi öğrencim var. İhtiyacım yok..."

"Toplum için iyi. Takım için iyi." Şimdi koç sesini kullanıyor, binlerce soyunma odası konuşmasını bitiren sesi. "Ayrıca, Briarwood'a yeniden yerleştiğini herkese gösterecek. İz bırakacaksın."

Gözlerimi kısıyorum. "Peki bunun bir sakıncası yok mu?" "Sakıncası yok."

"Senin işlerinde her zaman bir bit yeniği vardır."

Şekerli kahvesinden bir yudum daha alır ve mükemmel bir zamanlamayla asıl meseleyi ortaya koyar. "Blockton senin grubunda. Buzun dışında biraz yumuşaması gerekiyor."

Tostumu çok dikkatli bir şekilde masaya koydum. "Jude Blockton. Üç gün önce penceremi kıran adam."

"Aynen öyle."

"Sadece somurtabilen ve neredeyse somurtamayan savunma oyuncusu."

"Çeşitliliği var," diyor babam, bunu açıkça zevkle. "Bir oyuncuda bunu severim."

"Peki müzik derslerinin yardımcı olacağını düşünüyor musun?"

"*Senin* yardımın olacak." Ayağa kalkar, fincanını lavaboda yıkar. "Adamın duvarları bariyerlerden daha yüksek. Onu kırabilecek biri varsa, o da sensin."

Harika. Zaten penceremi kıran ve konuşmayı bir tür işkence olarak gören huysuz bir defans oyuncusu.

Hayır demeliyim. Babama meşgul olduğumu söylemeliyim. Hala eve alışmaya çalışıyorum. Ve açıkçası hokey oyuncularına ritim öğretmek, devasa bir dilim pasta bile düzeltmeyeceği türden bir durum gibi geliyor.

Ama babamın gözlerinde bir meydan okuma var. Ve dürüst olmak gerekirse, merak ediyorum. Jude'un kaşlarının *kalıcı bir ifade* dışında başka bir ifadesi olup olmadığını merak ediyorum. Onun fırtına bulutu gibi gözleri ve tek kelimelik cevaplarından başka bir yanı olup olmadığını merak ediyorum.

"Tamam," diyorum. "Ama biri başka bir pencere kırarsa, masrafı takım bütçesinden kesilecek."

Babam gülümsüyor. "Anlaştık."

İşte böylece Perşembe öğleden sonra kendimi toplum merkezinde, sanki bir istilaya hazırlanıyormuşum gibi hazırlık yaparken buluyorum. Katlanır masalara etiketleri yapıştırıyorum. Üçgenler, Shakerlar ve El Davulları. Yan taraftaki pistten gelen patlamış mısır kokusu, boya kalemleri ve zeminde kullandıkları endüstriyel temizlik maddesi kokusuyla karışıyor. Koridorun bir yerinde, okul sonrası programına katılan çocukların kahkahalarını duyabiliyorum.

Müzik odam, sanki bir perküsyon mağazası patlamış gibi bir görünüme bürünmüştü.

Kapı gürültüyle açılır ve Finn Travers, kendine güvenen ve çekici bir tavırla içeri girer. Muhtemelen hız cezalarından kurtulmasını sağlayan o rahat gülümsemesi vardır. Masaya dizilmiş üçgenleri işaret eder.

"Bu ne, bebekler için çan mı?"

Dax Rogers onu takip ederek içeri girer ve burun kıvrır. "Yine de ritmi kaçırdın, Travers."

"Benim zamanlamam mükemmeldir," diye itiraz eder Finn, üçgenlerden birini alıp *deneme amaçlı çalar*.

"Son maçta üç kez ofsayta düştün."

"O farklı. O uzamsal farkındalık, ritim değil."

"Eminim ikisi de," diye Jett Monroe araya girer ve sallama algılarının yanına doğru yürür. İki tane alır ve marakas gibi çalar, bana sırtarak bakar. "Hey, koçun kızı. Solo blmm olacak mı?"

Piyanoya yaslanıp kollarımı kavuşturarak glmsememeye çalışıyorum. "Dörde kadar sayabilirsen."

Takım kaptanı Zane Hayes, katlanır sandalyelerden birine otururken gülüyor. "Mahvolduk."

Daha fazla oyuncu içeri girer, sanki yabancı bir ülkeye düşmüş gibi odaya bakınırlar. Hepsi huzursuzdur, buz üzerinde yüksek hızlarda hareket etmeye alışkındırlar, ilkokul toplantıları için tasarlanmış sandalyelerde hareketsiz oturmaya alışkın değildirler.

Ve sonra o gelir.

Jude, kaçış yollarını hesaplar gibi kapıda duruyor. Kapşonlu sweatshirt'nn fermuarı kapalı, beyzbol şapkası ters takılmış, elleri ceplerine gömülmüş. Tüm duruşu "*benimle konuşma*" diye bağırıyor.

Diğerleri hemen neşelenir.

"Blockton!" Finn, abartılı bir coşkuyla ona el sallayarak seslenir. "Bize ritim öğretmeye mi geldin, yoksa kaşlarını çatarak bizi itaat ettirmeye mi?"

Jude, bir gölge gibi sessizce odanın arkasına geçer. Son sıradaki bir sandalyeye oturur, kamburunu çıkarır ve "genin yanında kim oturursa ona bağlı" diye mırıldanır.

Birkaç kişi güldü. Gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırdım. Bu durum tam bir kaosa dönüşmeden kontrolü ele alma zamanı.

Ellerimi iki kez, keskin ve net bir şekilde ırıpıyorum. "Pekala beyler. Music & Sticks'e hoş geldiniz." Odaanın önüne geçiyorum ve sahip olduğum tüm öğretme igdlerimi ortaya koyuyorum. "Ben Sophie ve siz sormadan söyleyeyim, evet, Koç Kessler'ın kızıyım. Ama bu size kolaylık göstereceğim anlamına gelmez."

"Bunun için not alacak mıyız?" diye sorar

Jett. "Sadece performansınızı izleyecek çocuklar tarafından."

Bu onların dikkatini eker. Birkaç tanesi daha dik oturur.

Konsepti açıklıyorum: temel perküsyonla basit ritim egzersizleri. Üç haftalık prova sresinin ardından, bir grup çocuğa eşlik edecekleri bir bağış toplama konseri verecekler. Abartılı bir şey yok. Sadece, hokey oyuncularının o kalın koruyucu giysilerin altında kalplerinin olduğunu topluma göstermek için yeterli.

"Basit tutacağız," diyorum, babamın maç öncesi konuşmalarında yaptığı gibi volta atarak. "Her biriniz resitalde bir enstrüman çalacaksınız. Doğaçlama yok. Hokey sopası yok."

Jett, sanki gerçek bir okuldaymışız gibi elini kaldırır. "Peki ya power play yaparsak?"

"O zaman ceza kutusuna oturursun," diyorum tatlı bir sesle, köşede *TIME OUT* yazan yapışkan bir notla işaretlediğim sandalyeyi göstererek.

Gülüyorlar. Güzel. Onları eğlendirebilirim, belki gerçekten katılırlar.

Enstrümanları dağıtmaya başlıyorum, isimleri söyleyip masaları işaret ediyorum. Finn çalkalayıcıları alıyor. Zane, paten kayarken ritmi iyi olduğu için el davulunu alıyor.

Jude arkada kalır, sandalyesine çökmüş, açıkça unutulmayı umut eder.

Hiç şansı yok.

"Blockton," diye sesleniyorum.

Yavaşça, temkinli bir şekilde

başını kaldırıyor. "Sen üçgen

çalgısını al."

Sessizlik. Tamamen, tam bir sessizlik.

Sonra Finn uzun ve alçak bir ısıklık çalar. "Üçgen MVP!"

Dax gülmekten kendini alamıyor. "Güçlü Jude Blockton.

Mavi çizginin savunucusu. Küçük metal ding-dong şeyinin ustası."

Jude'un ifadesi yan odadaki buzu eritebilir. Önümdeki masanın üzerinde duran üçgeni, sanki tüm aile soyunu kişisel olarak aşağılamış gibi bakıyor.

"Dalga geçiyorsun," diyor düz bir sesle.

"Hayır." Üçgeni ve küçük çubuğu alıp ona doğru yürüdüm. "Bu, topluluğun kalbi."

Enstrümanı sanki ona canlı bir el bombası vermişim gibi aldı. "Bu bükülmüş bir metal parçası."

"Bu, bükülmüş metalden yapılmış bir *müzik* aleti." Çubuğu diğer eline veriyorum. "Dört vuruşta bir vuruyorsun. Hepsi bu. Çok basit."

Bana bakar. Sonra üçgene bakar. Sonra tekrar bana

bakar. "Dört ne?"

"Dört vuruş. Metronom ne zaman vuracağını sana söyleyecek."

"Harika," diye mırıldanıyor, o kadar sessiz ki neredeyse duymuyorum. "Robotların beni yargılamasını seviyorum."

Aslında bu bir robot değil. Zamanı tutmanıza nasıl yardımcı olacağını gördüğünüzde bunu takdir edeceksiniz. Metronomu piyanonun üzerine koydum ve odayı düzenli ve durmaksızın tıkırtı sesi doldurdu.

Tik. Tik. Tik. Tik.

"Tamam, basit bir şeyle başlayacağız," diyorum. "Bir ve üçte çalkalayıcılar. Dörtte üçgen. Sadece dinleyin ve ritmi hissedin."

Masaya ritmi vurarak örnek veriyorum. "Bir, iki, üç, dört. Bir, iki, üç, dört."

Finn hemen yanlış ritimde sallamaya başlar.

Dax, iki ile üç arasında bir yerde davulu vuruyor. Jett ise ilham geldiğinde rastgele çalıyor.

Jude ise orada oturup üçgenini izliyor.

"Tekrar deneyelim," diyorum, sesimi sabırlı ve cesaret verici tutarak.

"Önce dinleyin. Acele etmeyin. Sadece... hissedin."

Tekrar deniyoruz.

Bu sefer Finn daha yakındır. Dax aslında oldukça iyidir. Jett dikkatini vermeye başlamıştır.

Jude, ikide üçgenini vuruyor.

Yanına gidip, göz hizasına gelmek için sandalyesinin yanında çömeliyorum. "Bu gerçekten kendinden emin bir hareketti."

Burnundan sertçe nefes verir, çenesi gergin. "Erken vurdum."

"Ya da iyimserdin," diyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Tekrar dene." Tekrar deniyor. Yine ıskalıyor. Bu sefer üçte vuruyor.

Çocuklar, taş suratlı defans oyuncusunun çocuk enstrümanı ile mücadele etmesini hayranlıkla izliyorlar.

"Blockton, dostum," diye sesleniyor Dax, masaya şakacı bir ritimle vurarak. "Kendi şeridinde kal."

Jude'un kaşlarını çatması ateşi dondurabilir. "Ben kendi şeridimdeyim."

Gülmeme engel oluyorum ve parmaklarımla masasına vurarak, sayıyı abartarak onun görmesini, hissetmesini ve içselleştirmesini sağlıyorum. "Bir, iki, üç, dört. Bir, iki, üç, dört. Ritmi kovalama. Ritmin sana gelmesine izin ver."

Ellerimi izliyor, gözleri hareketleri takip ediyor. Odaklanıyor. Bir sonraki *vuruş* dörtte mükemmel bir şekilde geliyor.

Bir saniye için oda gerçekten çalkalanır. Finn bağırmaya başlar. Dax zafer ritmini çalar. Zane odanın diğer ucundan ona başparmağını kaldırır.

"Aferin oğlum!" diye bağırır Finn. "İşte bizim adamımız!"

Jude gözlerini devirir, ama yanaklarında renk belirir. Yakasından hafif bir pembe renk sızar.

Karnımdaki heyecanı fark etmemiş gibi davranıyorum. O sonunda doğruyu yaptığında kalbimin nasıl hızla attığını.

Yaklaşık yirmi dakikalık antrenmandan sonra kısa bir mola veriyorum. "Beş dakika. Bacaklarınızı esnetin. Kendinizi sakatlamayın."

Çoğu kişi koridordaki su çeşmesine yönelir. Jude yerinde kalır, ancak Finn piyano bankından kalktığında oraya geçer.

Sandalye gıcırıyor. Yüksek sesle. Herkes duruyor.

Finn kapıda durur. Dax su çeşmesinden bakar.

Zane bile başını kaldırır.

"Dikkatli ol," der Zane gülümseyerek. "O şeyin daha iyi günleri vardı."

Jude, suçlanmış gibi ellerini kaldırır. "Kırılırsa, benim suçum değil."

Yüzümü tamamen ciddi tutuyorum. "Buna modern sanat diyelim. Çok avangart."

O gerçekten güler. Düşük ve kaba bir gülüş, neredeyse bir nefes kadar, ama oradadır.

Bu bir zafer gibi geliyor.

İkinci tur antrenmanın yarısına gelmişiz ki babam içeri girer. Mükemmel zamanlama. Her zamanki gibi.

"Blockton!" diye neşeyle seslenir. "Tam bir müzisyen gibi görünüyorsun!"

Jude anında kaskatı kesilir, omuzları sertleşir. "Deniyorum, Koç."

Babam gözlerinde çok fazla anlam barındıran bir gülümsemeyle bana bakar. "Kızımın zor davaları halledebileceğini söylemiştim."

Jude'un çenesi seğirir. Elleri üçgen çırpıcıyı sıkıca kavrar.

Babama, *lütfen hemen konuşmayı kes* diye çok açık bir şekilde ifade eden bir bakış atarım. O ise sadece göz kırpar ve koridora geri çekilir.

Kapı kapanır kapanmaz ellerimi çırpıyorum. "Arada bitti! Savunma enerjisini neşeye dönüştürelim."

"Neşe," diye mırıldanır Jude, idam mangası karşısındaki bir adamın coşkusuyla üçgen çalgısını alır. "Tabii."

"Bu karakter gelişimi," diyorum neşeyle. "İnsanlar sana işkence ederken böyle derler."

"Komik. Öğrencilerim de gamlar hakkında aynen böyle diyorlar." Ağzı seğirir. Neredeyse gülümser.

Seansın sonunda, kimse ritmi kaçırmadan bir ritmi tamamlamayı başardılar. Bu küçük bir mucize.

Herkes gülerek ve birbirini iterek dışarı çıkarken, Jude geride kalır. Hâlâ masasında oturmuş, dalgın dalgın çubukla üçgeni tıklatmaktadır. Bir ritim çalmıyor, sadece... tıklatıyor.

Yanına gidip diğer enstrümanları toplamaya başlıyorum. "Sen sandığından daha iyisin. Sadece acele ediyorsun."

"Hayatımın öyküsü," diyor sessizce, hala vurmaya devam ediyor.

Gülümsemeyi zor tutuyorum. "İstersen, mesai sonrası çalışabiliriz. Seyirci yok. Finn'in yorumları yok."

Yüzüne okunamayan bir ifade geçer. Belki şaşkınlık. Ya da şüphe.

"Neden?"

"Çünkü sen çaballıyor musun," diyorum ona dürüstçe. "Ve bu çocuklar için. Ayrıca..." Omuz silkiyorum. "Bence bu işte gerçekten iyi olabilirsin."

Ağzı kıvrılır. Tam bir gülümseme değil, ama ona yakın. "Peki. Ama üçgen şakaları yok."

"Aklımın ucundan bile geçmez." "Yalan söylüyorsun." "Kesinlikle."

Bir kez başını sallar, ayağa kalkar ve başka bir şey söylemeden çıkar.

Üçgen, bıraktığı yerde hâlâ hafifçe uğulduyor, sesi havada asılı kalıyor.

Gülümsemeye devam ederek kalan enstrümanları topladım. Bobcats tam da beklendiği gibi asi ve dağınıktı. Ama Jude Blockton bambaşka bir kaosdu.

üç



Saat sekizi biraz geçiyor ve herkes gitmiş.

Kendime yapmayacağıma söz vermiş olmama rağmen saatime tekrar bakıyorum. Toplum merkezinde, saatler geçtikten sonra, bina kendine geldiğinde ve tek ses, birisinin buz pistini kapattığının uzak yankısı olduğunda ortaya çıkan o özel sessizlik var.

Babam Jude'un gelmeyebileceğini söyledi. "O sosyal bir tip değil, Soph," diye bu sabah kahvaltıda beni uyardı. "Gelmezse kişisel algılama."

Ama içimden bir ses onun geleceğini söylüyor.

Müzik odası toz ve limonlu cila kokuyor. Tavan lambalarının çoğunu kapattım, sadece piyanonun yanındaki lambayı açık bıraktım. Böylesi daha rahat. Sınıf gibi değil, daha çok birinin gerçekten rahatlayabileceği bir yer gibi.

Kapı gıcırdayarak açıldığında irkildim.

Jude, koridorun floresan ışıklarıyla arkadan aydınlatılmış olarak kapıda duruyor. Kot pantolon ve koyu renkli kapüşonlu sweatshirt giymiş, saçları duştan çıkmış gibi hala ıslak, beyzbol şapkası ters takılmış. Hokey kıyafeti yok. Zırh yok.

Böyle farklı görünüyor. Daha genç. Daha insan.

Elinde bir kağıt bardak tutuyor. "Barış teklifi."

"Kahve mi?" diye soruyorum, piyano taburesinden kalkarak.

"Sıcak çikolata," diye mırıldanıyor, içeri girip kapıyı arkasında kapatıyor.

"Kahve beni daha da kötüleştirir."

Gülümsüyorum. "İmkansız."

"Kahve içtiğimde beni görmedin." Bana bardağı uzattı. Avuçlarımın içinde sıcaktı ve bir yudum aldığımda mükemmeldi. Çok tatlı değildi. Caddenin aşağısındaki lokantadan alınan iyi türden bir kahveydi, benzin istasyonundaki sulu şeylerden değil.

"Bana bir şey getirmene gerek yoktu."

"Seni geç saatlere kadar tutuyorsam, en azından rüşvet getirebilirim diye düşündüm." Odaya göz gezdirir, loş ışığı, masanın üzerine önceden yerleştirilmiş üçgeni fark eder. "Bu, piyano öğretmeninin seri katil olduğu bir film sahnesi gibi."

Sıcak çikolatamla boğulacak gibi gülüyorum. "Bu tuhaf bir şekilde spesifik." "Çok fazla kötü TV programı izliyorum."

"Antrenmanlar ve maçlar arasında mı?"

"Maçlardan sonra uyuyamıyorum. Adrenalin çok fazla." Omuz silkiyor ve piyano taburesine doğru ilerliyor. Az önce neredeyse çöken tabure. Oturmada önce dikkatlice deniyor. "O yüzden ne varsa onu izliyorum. Genellikle gerçek suç belgeselleri."

"Bu seri katil yorumunu açıklıyor."

"O ve senin ürkütücü lamba durumun." Odaya uzun gölgeler düşüren tek lambayı işaret ederek başını sallar.

"Bu ortam aydınlatması," diye itiraz ediyorum. "Öğrenmeye çok elverişli." "Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir korku filmi."

Sıcak çikolatamı piyanonun üzerine koyup üçgeni alıp ona uzattım. "Az konuş, çok müzik dinle."

"Emir veriyorsun," diyor, üçgeni alırken.

"Odaklanıyorum," diye düzeltiyorum.

Üçgeni avucuna yerleştirir, çubuğu alır. Metronomu başlatırım. Tik. Tik. Tik.

İlk dört vuruşu mükemmel bir şekilde yapar. Sonra sırtarak gülümser.

"Aceleci davrandığımı söyleyeceksin," diye ekledi, ben ağzımı açmadan.

Başımı eğip onu incelerim. "Yapmadın. Ve şimdi kim olduğumu bilmiyorum."

Neredeyse gülümsüyor ve ben bunu bulutların arasından sızan güneş ışığı gibi hissediyorum.

Uzun bir kışın ardından gelen ilk ılık gün gibi.

Basit bir ritimle çalıyoruz. Sadece o ve ben. Seyirci yok. Şakalar yapan ya da üçgenle ilgili ona zorluk çıkaran takım arkadaşları yok.

Gerçekten dinliyor. Ritmi. Beni. Bir sonraki ölçüde yavaşlamasını istediğimde, itiraz etmeden yapıyor.

"Herkesin seni izlediğini düşünmediğinde daha iyisin," diyorum sessizce.

"Sen izlemediğinde daha iyiyim," diye cevap veriyor, ama sesi hafif. Alaycı.

"Çok kötü yalan
söylüyorsun," diye
fısıldıyorum. "Birçok
yeteneğimden biri."

Ritmi tekrar çalışıyoruz. Artık gerçekten anlıyor. Zamanlaması doğal, neredeyse içgüdüsel. Ona bunu söylemek üzereyim ki, bir şekilde başladığımızdan daha yakınlaştığımızı fark ediyorum. Rahatsız edici bir yakınlık değil, ama sabunun kokusunu alabileceğim kadar yakın. Temiz ve odunsu bir koku.

Piyanoya yaslanıyorum. "Daha önce bunun hayatının hikayesi olduğunu söylemiştin. Aceleyle. Ne demek istedin?"

Üçgeni yere koyar, bankın üzerine yaslanır. Bacaklarını önüne uzatır. Hava değişir. Daha sessiz. Daha ağır.

"Hokeyde her şey hızla ilgilidir," diyor sonunda. "Hızlı vur. Hızlı düşün. Hızlı hareket et. Hata yaparsan, kenara çekilirsin."

Eski resital posterlerimin asılı olduğu duvara bakıyor. Papyonlu ve kadife elbiseli çocuklar, performansın ortasında donmuş gibi. Sesi alçalıyor. Neredeyse düz. "Eskiden sağ kanattaydım. Beni savunmaya aldılar. Vücuduma daha uygun olduğunu söylediler. Anlamı, daha az gol at, daha çok savaş.

Sesinde acı yok. Sadece gerçek var. Ham ve süslenmemiş. "Bu seni rahatsız etti," diyorum. Soru değil.

Omuzlarını silkiyor. "Gol atmayı özlüyorum. Sanırım gürültünün bir parçası olmayı seviyordum. Gol attığında çılgına dönen kalabalık. Spikerin dudaklarından çıkan adın." Elleri bakıyor. Parmak eklemlerinde yara izleri, iki parmağında morluklar var. "Defans farklı. Hata yapmadıkça kimsenin fark etmediği adamsın."

Bu dürüstlük boğazımı acıtıyor. Önemli bir şey söylemek istiyorum.

"Hâlâ öylesin," diyorum ona. "Gürültünün bir parçası, demek istiyorum. Artık sadece melodiyi koruyorsun."

Bana meraklı bir bakış atar. Bekler.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Defans oyuncusu olarak rolün bir nevi koruyucu gibidir. Üçgen ise topluluğun kalbi gibidir. Yani bir bakıma

savunma senin yeni ritmindir. Sen gol atmıyorsun, ama diğerlerinin gol atmasını sağlıyorsun."

Hâlâ anlamıyor. Kaşlarının arasındaki hafif kırışıklıkta bunu görebiliyorum.

"Bu bir müzik metaforu," diye ekliyorum çabucak, yüzümün kızardığını hissederek. "Flört etmiyorum."

"Yazık," diye mırıldanıyor.

Yüzüm yanıyor. Gerçekten yanıyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum. Her şey. Ama sonra sırtıyor. Gerçek, geniş ve kesinlikle yıkıcı bir sırtış.

Onun neredeyse gülümsemelerini değerli paralar gibi biriktiriyordum, ama bu farklı. Bu, tüm hazine sandığı.

"Sen belasın," diyorum.

"Herkes öyle diyor." "Çünkü doğru."

Üçgeni tekrar eline alır, ellerinde çevirir. "Bir tur daha denemek ister misin?"

Sesime güvenemediğim için başımı sallıyorum. Ritmi tekrar çalışıyoruz. Bir şekilde birbirimize daha da yakınlaştık. Üçgeni çalmak için her hareket ettiğinde omuzu omzuma değişiyor. Aramızdaki sıcaklık tesadüfi değil. Kasıtlı. Bilinçli.

Aşağıya bakıyor. "Bana bakıyorsun." "Öğretiyorum."

"Bana bakıyorsun."

Haklı. Bakıyorum. Gözleri lamba ışığını yakalıyor ve şimdi yumuşak mavi renkte. İçlerinde fırtına yok. Sadece açık bir gökyüzü.

Nefes almaya zorluyorum kendimi.

"Üçgeni çal." O da çalışıyor.

Mükemmel bir şekilde.

"Gördün mü?" diye fısıldıyorum. "Ritmi takip edebilirsin."

O eğilir, sesi kaba ve alçaktır. "Ya da belki sadece seni takip ediyorum."

An uzar. Çok uzun. Çok gergin. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, eminim o da duyuyordur. Bir santim bile kıpırdasam, aramızdaki mesafeyi kapatsam, öpüşürüz. Ve ben istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum.

Ama sonra hava menfezi çalışmaya başlar. Gürültülü, soğuk ve tıkırdayan bir ses çıkarır. Sanki biri çekiçe vurmuş gibi büyüğü bozar.

Boğazını temizler, arkasına yaslanır. Aramıza dikkatlice bir adım mesafe koyar.

Metronomla uğraşıyormuş gibi yapar, ayarlamaya gerek olmayan ses düğmesini çeviririm. "Bu gece iyi ilerleme kaydettin."

"Evet," diyor, sesi alçak ve dikkatli. "Öyle bir şey."

Ritmi bir kez daha tekrarlar. Mükemmel bir uyum içindedirler. Ama önceki sihir yok olmuştur, yerine daha dikkatli, daha bilinçli bir şey gelmiştir.

Sonunda ona bu gecelik bu kadar yeter dediğimde, ayağa kalkar ve sandalyenin üzerine astığı ceketini alır. Kapının yanında tereddüt eder, eli kapı kolunda.

"Bu konuda iyisin," diyor, bana bakmadan. "İnsanlarla." "Yardım etmeyi seviyorum," diyorum. "Sen bunu ilginç hale getiriyorsun."

O, sessizce gülüyor. Yumuşak ve şaşkın bir şekilde. "Bu, onu tanımlamak için kullanılan kelimelerden biri bunun için bir kelime."

Sonra gider. Kapı arkasından kapanır ve ben müzik odasında onun omzunun benim omzuma değdiği yerde kalan sıcaklıkla müzik odasında yalnız kalırım.

Piyano taburesine oturuyorum, ellerim hala hafifçe titriyor. Oda şimdi farklı geliyor. Bir şekilde daha sıcak. Sanki o içeri girdiğinde sıcaklık değişmiş ve çıkarken geri değiştirmeyi unutmuş gibi.

Yavaş ve düzensiz. Parmaklarım binlerce kez çaldığım tuşlarda beceriksizce dolaşıyor.

Hayatımda ilk kez, bir notayı kaçırmam umurumda değil.

Dışarıda bir kamyonun motorunun çalıştığını duyuyorum. Muhtemelen onun kamyonu. O uzaklaşırken ses azalıyor ve beni, çarpan kalbim ve "*belki de seni takip ederim*" diyen sesinin yankısıyla sessiz toplum merkezinde bırakıyor.

Öpüşmemiş olsak da parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum. O an artık geçti, ama onu gerçekten öpmek istemişim.

dört



Buz pisti, sadece küçük kasaba hokeyinin yaratabileceği o özel elektrikle doludur. Ucuz kahve, yüksek sesli müzik ve herkesin nefesi soğuk havada buharlaşıyor. Ivy ve Hadley'nin arasında, tribünün ortasında sıkışmış durumdayım, dizlerimiz ön sıradaki koltuklara baskı yapıyor, seslerimiz kalabalığın uğultusunda kayboluyor.

"Hiç maça gitmediğine inanamıyorum," diyor Ivy, sanki sinemaya gitmişiz gibi bir protein barını açarken.

"Bir sürü maça gittim," diye itiraz ediyorum. "Bu pistte büyüdüm."

"Ceza kutusundan ödev yaparken izlemek sayılmaz," diyor Hadley.

Haksız değil. Annem maça olmadığında babam beni kitaplarımla birlikte oraya oturturdu. Zamboni pistte dolaşırken ben kitap okurdum, buz ve lastik kokusu hafızama kazınmıştı.

Ama bu farklı. Bu, bir yetişkin olarak izlemek. Bir amaçla izlemek.

Onun için izlemek.

Buzun üzerinde Bobcats ısınmaya başladı.

"Senin adamın huysuz görünüyor," diyor Hadley, yedek kulübesine doğru başını sallayarak.

Onun bakışını takip ediyorum ve Jude'un eldivenlerini sıkılaştırdığını, başını eğdiğini, kaosun ortasında tamamen sakin olduğunu görüyorum. O çoktan kendi dünyasına girmiş. Odaklanmış. Sarsılmaz.

"O benim değil," diyorum otomatik olarak.

"Henüz," diyor Ivy, bir yudum su içerek.

Ona sert bir bakış atmaya çalışıyorum ama sonunda gülümsüyorum. "İkiniz de korkunçsunuz." "Biz gözlemciyiz," diye düzeltir Hadley. "Arada fark var."

Kornalar çalar. Keskin ve emredici. Kalabalık ayağa fırlar. Nabzım ritimle uyum içinde, takımlar pozisyonlarını alırken göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Puck düştüğünde, Bobcats canlanır.

Zane yüzleşmeyi kazanır, buzun üzerinde hızla ilerler. Finn ve Jett, hızlı ve gösterişli bir şekilde onun yanına geçerler, sanki koreografili bir rutin sergiliyorlarmış gibi savunmacıları geçerek ilerlerler. Kalabalık, tribünleri sallayan ritmik bir nabız gibi onların isimlerini haykırır.

Ama gözlerim Jude'u bulur. Her zaman bulur.

O gösterişli biri değil. Olmasına da gerek yok. Buzda herkesten iki hamle öndeymiş gibi oynuyor, oyun oraya gelmeden önce kendini oyunun gideceği yere konumlandırıyor. Her kontrolü kasıtlı. Her hamlesi hesaplı. Kimsenin üzerine gelmesini istemeyeceği sessiz bir güç.

Rakip bir oyuncu onu geçmeye çalışır. Jude kıpırdamaz. Kendini bir duvar gibi diker ve adam takılıp düşer.

"Aman Tanrım," diye nefes alırım.

Ivy eğilir. "Değil mi? O bir yük treni gibi." "Çok çekici bir yük treni," diye ekler Hadley.

Tartışmıyorum.

Oyun hızlı ilerliyor. Acımasız ve güzel. Finn ilk golü atıyor, kaleciyi hazırlıksız yakalayan bir şutla. Salon coşuyor. Farkına varmadan ayağa kalkmışım, herkesle birlikte tezahürat yapıyorum.

Rakip oyuncu düdük çaldıktan sonra Zane'i ittiğinde, her şey değişir.

Jude tereddüt etmez. Bir saniye içinde orada olur ve ikisinin arasına girer. Bir elini adamın göğsüne koyar. Ateşi dondurucu bir uyarıcı bakış atar.

Diğer oyuncu hemen geri çekilir. Akıllıca bir seçim.

Tribünler çalkalanır. Ivy ve Hadley çığlık atıyor. Ben de öyle olduğumdan eminim.

"Tamam," diye fısıldarım kendi kendime, Jude hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşırken. "Bu biraz seksi."

"Biraz mı?" Ivy kaşlarını kaldırır. "Sophie, bu çok seksi bir hareketti."

"Suç derecesinde seksi," diye Hadley de aynı fikirde olduğunu belirtir.

Yüzüm kızarak koltuğuma gömüldüm. "Lütfen maça odaklanabilir miyiz?"

"Maça odaklanıyoruz," diyor Ivy masumca. "Özellikle kırk dördüncü numaraya ve takım arkadaşını nasıl savunduğuna..."

"Söyleme."

"Bir kabadayı gibi."

İnliyorum ama gülümsüyorum. Çünkü haklı.

Birkaç vardiya sonra, Jude rakibinden o kadar akıcı bir hareketle puck'ı alıyor ki, hiç çaba harcamamış gibi görünüyor. Mavi çizgiden temiz bir pas atıyor. Finn bekliyor. Puck onun sopasına çarpıyor ve o da mükemmel bir şekilde yönünü değiştiriyor.

Gol.

Stadyum coşuyor. Yine ayağa kalkıyorum, zıplıyor ve tezahürat yapıyorum. Jude neredeyse hiç sevinmiyor. Sadece eldiveniyle Finn'in kaskına hafifçe vuruyor ve her zamanki gibi stoik bir şekilde pozisyonuna geri dönüyor.

Nedense, bu itidal durumu daha da kötüleştiriyor. Midemi bulandırıyor ve kalbimi hızlandırıyor.

Çünkü onun kontrolünü kaybetmesi için neyin gerekli olduğunu bilmek istiyorum.

Bobcats iki sayı farkla kazanır. Son düdük çalar ve kalabalık çılgına döner. Oyuncular kutlama için buzun üzerine yığılırken, diğer takım başları eğik bir şekilde pistten ayrılır.

Taraftarlar çıkmaya başlar ama Ivy kolumu tutar. "Biz her zaman tünelde bekleriz. Takım geleneği."

"Gitmek zorunda mıyız?" diye soruyorum, ama zaten onları tribünlerden aşağıya doğru takip ediyorum.

"Evet," diyor Hadley kararlı bir şekilde. "Ayrıca, Jude'u mükemmel savunması için tebrik etmek istemez misin?"

Omuz silkiyorum ve onu ve diğer kızları takip ediyorum. Akışına bırakmam gerektiğini hissediyorum.

Oyuncuların soyunma odasından çıkacağı tünelin yakınında yerimizi alıyoruz. Diğer kız arkadaşlar ve aile üyeleri çoktan toplanmış durumda. Kasabadan tanıdığım birkaç yüz görüyorum.

Oyuncular tek tek çıkıyor. İlk olarak Finn, iki golünün coşkusuyla. Hemen Ivy'yi kucaklayarak havaya kaldırıyor.

"O şutu gördün mü?" diye sorar, sırtarak.

"Gösteriş yaptığını gördüm," diye alay eder

Ivy.

Sonra Dax çıkar, ardından Jett, Hadley'nin yanağına bir öpücük kondurur ve imza bekleyen çocuklarla tokalaşır. Zane çıkar, telefonla konuşur, yanımızdan geçerken el sallar.

Sonra Jude ortaya çıkar.

Boynuna havlu asılı. Saçları nemli ve uçları kıvrılmış. Kot pantolon ve gri kapüşonlu sweatshirt giymiş, ama yüzünde hala efordan kızarmış izler var.

Bana bakıyor. Doğrudan bana. Ve tüm kelime dağarcığım kayboluyor.

"Selam," diyorum.

"Hey." Sesi kaba. Her zamankinden daha kalın.

Ivy ve Hadley aniden koridorda olan bir şeye çok ilgi duymak için nedenler bulurlar. Hiç de ince davranmıyorlar.

Yaklaşıyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Orada harikaydın."

"Kazandık. Önemli olan bu."

"Hayır, ben özellikle seni kastediyorum. Çok yoğundun. Otoriterdin. Bir nevi..." Doğru kelimeyi arıyorum.

"Ne gibi?" diye soruyor ve ses tonunda bir şey var. Neredeyse şakacı bir şey.

"Bir tür kabadayı."

Gözlerini kırıştırıyor, hazırlıksız yakalanmış. "Ne?"

"Bir kabadayı. Bilirsin, iri, durdurulamaz, biraz korkutucu."

Ağzı kıvrılıyor. Tam bir gülümseme değil ama ona yakın.

"Korkutucu mu?" "Sadece en iyi anlamda."

O gülüyor. Yumuşak ama gerçek bir gülümseme. Omuzlarını gevşeten ve gözlerinin köşelerini kırıştıran türden bir gülümseme. "Daha önce hiç takma adım olmamıştı."

"Artık var. Bruiser."

Sanki deniyormuş gibi, fısıldayarak tekrarlar. Kulağa nasıl geldiğini test eder. "Bruiser." Sonra, daha sessizce, "Sanırım senin söyleme şeklin hoşuma gitti."

"Bu senin kibirli olduğun için."

"Bu senin olduğun için."

Aramızdaki hava uğulduyor. Elektrikli ve gergin. Nabzım hızlanıyor. Yine şaka yapıp ortamı hafifletmek istiyorum, ama sonra eli yanağıma dokunuyor. Nazikçe. Sorgulayıcı bir şekilde.

Ve birdenbire içimde hiç komik bir şey kalmaz.

Dudakları önce benimkine dokunur. Tereddütlü. Deneme amaçlı. Sanki bana çekilme şansı veriyor gibi.

Ben çekilmiyorum.

Bunun yerine, düşünmeden parmak uçlarımda yükseliyorum, ellerim avuçlarımda altında hızlı ve güçlü atan kalbinin olduğu göğsüne kayıyor. Diğer eli başımın arkasına geliyor, parmakları saçlarımda arasına giriyor.

Öpücük yumuşak başlar, sonra derinleşir. Yavaş ve istikrarlı, metronomla bulmasını sağladığım ritim gibi. Sadece bu sefer, o yönlendiriyor.

Geri çekildiğinde sesi sert. Yıkılmış. "Maçtan sonra bana öyle bakmamalısın."

"Neden?" diye fısıldarım.

"Çünkü öyle baktığında düzgün düşünemiyorum."

"Güzel." Hâlâ nefes nefeseyim. Hâlâ başım dönüyor. "Kontrolünü kaybettiğin zamanları seviyorum."

Alnını alnıma dayayarak sessizce gülüyor. Nefesi yüzümde sıcak. "Sen belasın, biliyor musun?"

"Herkes öyle diyor."

Ağzımın köşesine hızlıca bir öpücük daha konduruyor. Tatlı ve kasıtlı. "Takma adını sakla."

"Her zaman, Bruiser."

O, alçak ve acı dolu bir inilti çıkarır. "Tekrar söyle." "Bruiser."

Dua gibi bir şey mırıldanıyor. Ya da belki bir söz. Hangisi olduğunu anlayamıyorum ve umurumda da değil.

Koridordan biri ısıklık çalıyor. Muhtemelen Finn. Jude hemen uzaklaşmıyor. Sonunda geri çekilmeden önce şakaklarıma gülümsüyor.

"Duş almam lazım," diyor. "Gerçekten duş almam lazım, yani. Maçlardan sonra yaptığımız hızlı durulamadan bahsetmiyorum."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir."

"Sonra arabana kadar seni geçireyim mi?" "Çok sevinirim."

Bir kez başını sallar, sonra soyunma odasına doğru geri döner. Onu izlerim, öpücüğün etkisiyle hala başım dönüyor, ellerinin yüzümdeki izini hala hissediyorum.

Finn koşarak geçerken sırtıyor. "Sana onun sadece somurtkan biri olmadığını söylemiştim." Gülerek, yanaklarım kızarır. "Kapa çeneni, Travers."

Ivy ve Hadley, sanki kuliste bekliyorlarmış gibi yanımda belirirler.

"Ee," diyor Ivy, kelimeyi uzatarak. "Bu oldu."

"Kesinlikle oldu," diye onaylar Hadley.

Hala karıncalanan dudaklarıma parmaklarımı dokunduruyorum. "Evet. Öyleydi."

Dışarıda, buz pistinin pencerelerinden kar yağmaya başladığını görebiliyorum. Park yerinin ışıklarını yakalayan ve parıldayan iri, tembel kar taneleri.

Atkımı daha sıkı çekip gülümsüyorum.

Briarwood'a müzik ve topluluk için geri döndüm. Evimin tanıdık rahatlığı için.

Bunun yerine, başka birinin kalp atışlarında ritmi buldum.

Ve onun lakabı Bruiser.

beş



DÜN GECEKİ GALİBİYETİN ARDINDAN BÜTÜN KASABA daha neşeli.

Uyandığımda hala gülümsüyorum, dudaklarım o öpücüğün etkisiyle hala titriyor. Bizim öpücüğümüz. Dişlerimi fırçalarken, kahve yaparken, sabah derslerime hazırlanırken bu anı tekrar tekrar canlanıyor. Gamlara ve parmak pozisyonlarına odaklanmaya çalışsam da, zihnim sürekli tünele geri dönüyor. Yanağıma dokunan eline. Adımı sanki bir anlamı varmış gibi söylediği şekle.

Öğrencilerim bunu hemen fark ediyor.

"Bayan Kessler, bugün mutlusunuz," diyor Emma grup dersinde.

"Ben her zaman mutluyum," diyorum, ama gülümsüyorum.

"Fazla mutlusun," diye açıklıyor Lily. Ya da belki Kayla. İkisi de renkli tişörtleri giymişler ama ben dikkatim dağınık olduğum için hangisinin hangisi olduğunu kontrol edemiyorum.

"Sen de bir maç mı kazandın?" diye sorar Rusty.

Bu soru beni güldürür. "Öyle bir şey."

Kendime, Jude'u daha sonra göreceğimi söylüyorum. Belki kahve içeriz ya da bana mesaj atar. Bir şey olur. Herhangi bir şey. Ama gün sessizlik içinde geçtikçe, parıltı solmaya başlıyor.

Saat üç olduğunda, telefonumu yaklaşık yedi yüz kez kontrol etmişimdir.

Saat dört olduğunda, hokey oyuncularının sadece meşgul olduklarını kendime inandırmaya çalışıyorum. Muhtemelen toplantılarda ya da film incelemesinde ya da maçlar arasında yaptıkları her neyse onu yapıyordur.

Saat beşe kadar, buz pistine gidiyorum.

Kendime, bağış etkinliği için broşürleri bırakmaya gittiğimi söylüyorum. Zaten babam da onları götürmemi istemişti. Burada olmak için gayet makul bir neden. Hiç de acınası bir durum değil.

Yalanın tadı acı.

Onu görmek istiyorum.

Ana kapıdan içeri girer girmez antrenman sesleri duyuluyor. Buzda kayan patenler. Tahtaya çarpan hokey diskleri. Keskin bir düdük sesi. Antrenman şimdiye kadar bitmiş olmalıydı, ama biri ekstra antrenman yapıyor.

Pistin pencerelerine doğru ilerliyorum ve onları hemen görüyorum. Finn ve Jett buz üzerinde yarışıyor, gösteriş yapıyorlar. Dax slap shot çalışıyor. Jude de orada, kaskı çıkmış, Finn'le bir şey konuşuyor.

Finn'in söylediği her şeye gülüyor. Ama gülümsemesi gözlerine yansımıyor.

Camı hafifçe vuruyorum, duyulmaması gereken ama bir şekilde duyulan küçük bir vuruş. Jude başını çeviriyor. Beni görüyor.

Kahkahalar kesildi.

El sallıyorum, rahat görünmeye çalışıyorum. Rahat. Sanki kalbim aniden çarpmaya başlamamış gibi.

O başını sallar. Hepsi bu. Tek bir baş sallama.

Finn ona bir şey söyler, benim yönümü işaret eder. Jude başını sallar ve bankın yanına doğru kayarak, cam duvarın arkasından bile aramızdaki mesafeyi artırır.

Midem düğümlenir.

Koridorda beklerim, acınası görünmemeye çalışırım. Dakikaları saymamaya çalışırım. Diğer oyuncular da soyunma odasına doğru dağılıp giderler. Finn geçerken bana sempatik bir bakış atar. Jett ekstra kondisyon çalışması hakkında bir şeyler mırıldanır.

Jude sonunda buzdan çıktığında yorgun görünüyor. Uykusuz biri gibi. Saçları terden alınaya yapışmış ve gözlerinin altında morluklar var.

"İyi misin?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"İyiyim." Gözlerime bakmıyor.

Bu tek kelime, olması gerekenden daha fazla acıtıyor. Olması gerekenden daha fazla daha fazla acı veriyor.

Koridorda yürürken yanına yaklaşıyorum, patenleri ayakkabılarını giymiş, ekipman çantasını omzuna asmış. "Bugün ortadan kayboldun."

"Aklımda çok şey vardı."

"Maçla ilgili mi?" "Her
şeyle ilgili."

Yürümekten vazgeçer. Nemli saçlarını eliyle tarar. Cevapları bulabileceği gibi duvara bakar. "Belki de biraz yavaşlamalıyız."

Sözleri kaburgalarına bir hokey diski gibi çarptı. Sert ve beklenmedik bir şekilde, nefesimi keserek.

"Yavaşlamak mı?" diye tekrarlar, onu doğru duyduğumdan emin olamadan.

Derin bir nefes alır. Bana bakmaz. "Sen güneş ışığı gibisin, Soph. Ben buna uygun değilim."

Ona bakarak neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Tünelde öpüşmekten bu noktaya nasıl geldiğimizi anlamaya çalışıyorum. "Bu, benim tezahürat yaptığım için mi? Orada ne kadar yoğun bir ortam olduğunu anlamadığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Kafasını sallar, çenesini sıkar. "Sen değilsin. Bunun nasıl görüldüğünü fark ettim."

"Ne nasıl görünüyor?"

"Bu." Aramızdaki mesafeyi işaret ediyor. "Koçun kızı. Kasabanın mükemmel kızı. Herkes seni seviyor. Ve ben..."

"Sen?" Boğazım düğümlenerek fısıldadım.

Ellerine bakar. O yara izli, kocaman hokey oyuncusu elleri. "Herkesin kabadayı dediği adam."

Bu kelime şimdi farklı geliyor. Ağır. Yanlış. Sanki dişleri çıkmış gibi.

Koluna uzanıyorum, parmaklarım bileğini sarıyor. "Jude, o bir lakaptı, bir etiket değil. Demek istediğim..."

"Biliyorum." Sesi sert. Gergin. "Ama sen anlamıyorsun. Bir odaya girdiğinde insanlar neşeleniyor. Çocuklar sana hayran. Baban seninle gurur duyuyor. Bütün kasaba senin mükemmel olduğunu düşünüyor."

"Ben mükemmel değilim."

"Neredeyse." Sonunda gözlerime bakıyor ve bakışlarında kırık bir şey var. "Ben bir odaya girdiğimde insanlar çarpışmaya hazırlanıyor. Kavgaya eden adamı görüyorlar. Vuran adamı. Pencere kırıyan ve muhtemelen her şeyi kırıyan adamı."

"Bu adil değil," diyorum sessizce. "Sen sandığın kişi değilsin."

Bir saniye, sadece bir saniye, bana inandığını düşünüyorum. Yüzündeki ifade yumuşuyor. Omuzları düşüyor.

Sonra içindeki bir şey kapanır. Sıkıca kilitlenir.

"Belki," diyor. "Ama önce seni mahvederek yanıldığımı öğrenmek istemiyorum."

Uzaklaşmaya başlar.

Elini tutuyorum, geri çekildiğini hissetsem de bırakmıyorum. "Beni mahvetmiyorsun. Bana hissettiriyorsun..."

"Ne?" Sesi bu kelimede çatlar. "Her şeyi."

Bu onu dondurur. Bütün vücudu hareketsiz kalır. Yutkunduğunu görebiliyorum.

Sonra parmaklarımı bileğinden nazikçe ayırır. Tek tek. Sanki kalbimi kırarken bile bana zarar vermemeye dikkat ediyormuş gibi.

"Daha sonra bana teşekkür edeceksin," diyor sessizce.

Gülüyorum. Kendimi tutamıyorum. Ama sesim yarıda kesiliyor, tehlikeli bir şekilde hıçkırığa yakın bir şeye dönüşüyor. "Bu şimdiye kadar söylediğin en kötü şey."

O irkilir. Sanki ona vurmuşum gibi irkilir.

Bir an için geri dönecekmiş gibi görünüyor. Eli titriyor. Çenesi hareket ediyor. Bana doğru yarım adım atıyor.

Ama dönmez.

Bunun yerine, dönüp soyunma odasına girer. Kapı arkasında boş bir gürültüyle kapanır ve yankısı boş koridorda yankılanır.

Orada çok uzun süre durdum. Koridor ışıkları yanıp sönmeye başlayacak kadar uzun süre, otomatik zamanlayıcı herkesin gittiğini düşünecek kadar uzun süre. Gözlerim yanmaya başlayacak ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi kuvvetlice kırpmam gerekecek kadar uzun süre.

Sonunda hareket ettiğimde bacaklarım titriyor. Dengesizim.

Çıkışın yanındaki koridorda Finn'le karşılaşıyorum. Spor çantası ve araba anahtarları elinde, belli ki dışarı çıkıyor. Beni görünce tereddüt ediyor, erkeklerin nasıl başa çıkacaklarını bilmedikleri duyguları hissettiklerinde gösterdikleri o garip tavırla.

"Selam," diyor dikkatlice.

"Selam."

"Bugün keyifsiz," diyor. "Muhtemelen önemli bir şey değildir."

"Evet," diye onaylıyorum.

Finn bana anlayışlı bir yarım gülümseme atıyor. Yalan söylediğimi bildiği ama kibarlığından bunu yüzüme söylemeye cesaret edemediği türden bir gülümseme. "Senden hoşlanıyor, biliyorsun. Sorun da bu."

"Bu mantıklı değil."

"Blockton'la mı?" Finn omuz silkiyor. "Hiçbir şey mantıklı değil."

O gider ve ben yine buz, lastik ve otomat makinesinden gelen eski kahve kokan koridorda yalnız kalırım.

Dışarıda, otopark karanlık. İlk kar tekrar yağmaya başlıyor, dün geceden daha yoğun. Ön camıma yapışan ve küçük nehirler halinde eriyen iri kar taneleri.

Paltomu daha sıkı çekip arabama doğru yürüdüm, uyuşmuş parmaklarımla anahtarlarımı aradım.

Buz pistinin içinden boğuk bir tezahürat geliyor. Hâlâ antrenman yapan biri var. Camdan geriye doğru bakıyorum.

Jude yine buz üzerinde.

Tabii ki öyle.

Sıkı bir şekilde kayıyor. Çoğu insanı yoracak sprintlerle kendini zorluyor. Hareketleri keskin ve agresif. Savunma çalışıyor. Tek başına. Kimseye karşı değil.

Sadece o ve buz üzerindeki şeytanları.

Onu bir süre izliyorum, nefesim camı buğulandırıyor. Beni görmüyor. Hala burada olduğumu bilmiyor.

Ve bunun bir gülümseme veya sabırla düzeltebileceğim bir şey olmadığını anlıyorum. Müzik dersleri de kesinlikle yardımcı olmayacak. Bu, kırık bir pencere veya kaçırılmış bir ritimden daha büyük bir şey. Bu, bir şeye şans bile vermeden, iyi bir şeyi hak etmediğine karar vermesi.

fısıldıyorum, "Hadi , Bruiser," ama cam çalışıyor sesi. Hepsini yutar.

Kaymaya devam ediyor. Sert ışıkların altında tek başına. Boş bir pistte yalnız bir figür.

Ve ben uzaklaşıyorum. Gerçekten başka seçeneğim yok.

altı



Sahnedeki ^{afişte} "Briarwood Kahramanları Yardım Müzayedesini — Gençlik Pisti Fonu İçin!" yazıyor, harfler hem çok büyük hem de düzgün hizalanmamış. Bu son dakikada yapılmış olmalı.

Kayıt masasında çalışıyorum, sanki hayatım boyunca bunun için eğitilmişim gibi kaostun ortasında gülümsüyorum. Koç Kessler'ın kızı olarak, aslında öyle de sayılır.

"Bu bir felaket olacak," diye mırıldanıyorum, insanlar geldikçe listeden isimleri işaretliyorum.

"Bu harika olacak," diyor Ivy, heyecandan neredeyse titreyerek.

"Öyleyse," diyor, insanların maksimum teklifleriyle birlikte teslim ettikleri zarfları sayarken, "bu gece beş yerel kahramanımız var. İki itfaiyeci, bir şerif yardımcısı, yeni öğretmenlerden biri ve..."

Kötücül bir şekilde sırtıyor.

Tehlikeli bir şekilde. "... sürpriz bir hokey oyuncusu."

Midem bir anda yere çakılır. "Hayır. Kesinlikle olmaz." "Kesinlikle olur," der Hadley, kasadan başını kaldırmadan.

"Ve söylentiye göre, onu gönüllü olarak kaydeden babanmış."

Kalemi o kadar sıkı sıkıyorum ki bükülüyor. Plastik başparmağımın altında çatlıyor. Jude o koridorda benden ayrılalı üç gün oldu.

Üç gün boyunca haber yok. Üç gün boyunca, köpekbalıklarının kanı kokladıkları gibi zayıflığı hissedebilen çocuklara gamaları öğretirken iyiymiş gibi davrandım.

Ve şimdi babam onu bekarlar müzayedesine gönüllü olarak kaydettirmiş.

Neye burnunu sokuyor bu adam?

Işıklar kararır ve sunucu sahneye çıkmadan kalabalık yuhalamaya başlar. Şerif Glasgow ilk sırada, bel kısmı biraz dar gelen takım elbisesiyle rahatsız görünüyor. Aylardır onu kıızıyla evlendirmeye çalışan Darlene Snow'a elli dolara satılır.

Sonra ikinci itfaiyeci, Adam Jacobs, öne çıkıp bir kez kaslarını gösterir. Sadece bir kez. PTA topluca çılgına döner ve sanki Vegas'ta poker oyunu oynuyormuş gibi teklif vermeye başlar. O, okul hemşiresine yüz yirmi dolar teklif eder ve hemşire kendinden çok memnun görünür.

Yeni lise fen bilgisi öğretmeni Bay Bart Landry "satıldığında", küçük kasabanın dedikodu değirmeni çılgınca dönmeye başlar.

Rahatlamaya başlıyorum. Jude'un vazgeçtiğini düşünmeye başlıyorum. Belki de reddetti. Belki de o bile... Sunucu mikrofona eğilir. O aynı zamanda yerel radyo sunucusudur ve kalabalığı nasıl coşturacağını iyi bilir.

"Bayanlar ve baylar, geçen hafta Bobcats'in galibiyetinin ardından, son bekarımızı alkışlayalım. Beş numara. JUDE BLOCKTON!"

Oda

çalkalanıyor.

Kalbim duruyor.

Jude, idam edilecek bir adam gibi sahne arkasında çıkıyor. Gülümsemiyor. Sadece, onun varsayılan zırhı olarak tanıdığım buz gibi sakinliği var. Kot pantolon ve düğmeli gömlek giyiyor. Koyu mavi. Bu, sahne ışıkları altında gözlerini daha da çarpıcı hale getiriyor.

İyi görünüyor. Fazla iyi.

Aynı zamanda on yedi farklı kaçış yolu planlıyor gibi görünüyor.

Ivy eğilir, sesi kalabalığın gürültüsünün içinde zar zor duyulur. "Erkeğin çok şık olmuş."

"O öyle değil..." diye başlıyorum, ama sesim çatlıyor.

Çünkü öyle. O kesinlikle benim erkeğim. Ya da öyleydi. Ya da olabilir. Aman Tanrım, bu çok karmaşık.

MC, sanki bir boks maçını anons ediyormuş gibi Jude'un istatistiklerini sıralamaya başlar. "Boyu 1,88, sevgili Bobcats takımımızda savunma oynuyor, o somurtkan yüzünün altında altın bir kalbi olduğu söyleniyor. Başlangıç fiyatı yirmi dolar!"

Sessizlik.

Tamamen sessizlik.

Arkadan biri bağırıyor, "Yeterince gülümsemiyor!"

Oda dalga dalga kahkahalarla çınlar. Jude'un çenesi gerilir. Sinirlendiğinde, rahatsız olduğunda veya bir şey söylememeye çalıştığında yüzlerce kez izlediğim o kas.

İkinci el utanç duygusu boynumdan yukarı doğru tırmanıyor, sıcak ve diken diken.

Ivy, nefesimi kesecek kadar sertçe dirseğime vurur. "Teklif ver."

"Yapamam!"

"Yapmalısın," Hadley diğer tarafımdan tıslar. "Ona bak. Bunun olmasına izin veremezsin."

Başka bir kadın, "Gülümsemeyi vaat ederse on dolar!" diye bağırır.

Jude'un dudakları seğirir. Neredeyse gülümsüyor ama tam değil.

Bununla mücadele ediyor.

MC omuz silkiyor, enerjiyi yüksek tutmaya çalışıyor. "On beş dolar mı duyuyorum? Kimse yok mu? Yıldız savunma oyuncumuzla randevu için on beş dolar?" Sessizlik uzar. Acı verici ve garip bir sessizlik.

Jude'un gözleri kalabalığı tarar. Beni bulduğu anı görürüm. İfadesinin stoiklikten başka bir şeye dönüştüğü anı. Neredeyse savunmasız gibi görünen bir şeye.

Ve sonra

yapıyorum.

"Yetmiş beş!"

Odadaki herkes bana döner. Kalabalık

nefesini tutar. Birisi gerçekten nefesini tutar.

Jude'un başı o kadar hızlı benim yönüme döner ki, boynunun durumundan endişelenirim.

Ne yaptığımı fark etmeden koltuğumdan yarı kalkmışım. Yanaklarım yanıyor. Ellerim titriyor.

Sunucu, Noel erken gelmiş gibi sırtıyor. "Satıldı! Ön sıradaki sevimli piyano öğretmenine!"

Yüzümü ellerimle kapattım.

Ivy o kadar çok gülüyor ki ağlıyor. Yüzünden gerçek gözyaşları akıyor. "Sophie. Az önce bir erkek satın aldın."

"Sıradan bir erkek değil," diye ekliyor Hadley, sesinde hiç yardımcı olmayan bir neşeyle. "Bruiser."

"Hayır, yapmadım! Bu bir randevu. Ve hayır amaçlı."

Sahnede Jude ensesini ovuşturuyor. Kafasını sallıyor. Ama yemin ederim, sahneden inip kulise kaybolmadan hemen önce, onu görüyorum.

Bir gülümseme.

Gerçek, geniş ve yıkıcı bir gülümseme.

Müzayede çekilişler ve duyurularla devam eder ama ben hiçbirine odaklanamıyorum. Kalbim deli gibi atıyor. Beynim çılgık atıyor. Ivy sürekli dirsek atıp, benim anlayamadığım yorumlar yapıyor.

Kalabalık sonunda dağılmaya başladığında, ben hala masada, utançtan bulanıklaşan gözlerimle göremediğim paraları sayıyormuş gibi yapıyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Ağır ve kararlı.

Kafamı kaldırıyorum.

Jude, check-in masasının üzerinde dikiliyor, kollarını kavuşturmuş, kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Demek," diyor, sesi alçak ve eğlenceli. "Beni satın aldın."

"Teknik olarak bir randevu satın aldım. Ve teknik olarak, panikledim."

Kollarını kavuşturur, gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir şey parlar. Eğlence, belki. Ya da memnuniyet. "Bu yetmiş beşi açıklıyor."

"Hayırseverlik içindi!" Sesim istemediğim kadar yüksek çıkıyor.

"Gençlik buz pateni pisti fonu. Bu çok önemli bir amaç."

"Uh-huh." Ön kolları masaya dayayarak bana doğru eğildi. Kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Beynimi kısa devre yapan temiz ve keskin bir koku.

Sesini alçaltır. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" "Ne?" diye sorarım.

"Bana akşam yemeği borçlusun. Herkesin önünde."

Gözlerimi kırıyorum. "Müzayedeler öyle işlemez. Bana randevu borçlusun. Kazanan benim."

Gülümser. Yavaş, kötü ve güzel bir gülümseme. "Göreceğiz."

Cevap veremeden, tekrar konuştuğumuzu ve kaçmadığını kavrayamadan, odanın diğer ucundan biri seslenir.

"Hey, Blockton! Siz ikiniz çok tatlı bir çiftsiniz!"

Herkes gülüyor. Bilinçli gülüyorlar. Herkesin bu olayları izlediğini gösteren küçük kasaba gülüşleri.

Zekice bir cevap vermek için başımı kaldırırım. Konuyu saptıracak bir şey.

Ama Jude'un ifadesi değişmiştir. Gülümsemesi kaybolmuştur. Dikkatli maske yerine oturmuştur.

"Gitmeliyim," diyor aniden. "Bekle, ne..."

Ama o çoktan çıkışa doğru yürümeye başlamıştır.

Babam bir yerden belirir ve Jude'un omzuna vurur. "Blockton! Kızımın bu kadar iyi bir zevki olduğunu bilmiyordum." Babam sırtıyor, bunu çok komik bulduğu belli. "Artık tüm oyunlarını daha dikkatli incelemem gerekecek galiba, ha? Kızım için yeterince iyi olduğundan emin olmak için."

Şaka yapıyor. Belli ki şaka yapıyor. Babamın konuşma tarzı böyledir. Ama Jude'un çenesi gerilir. "Koç."

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum." Babam gülüyor, Jude'un omzunu sıkıyor. "Ama ona iyi davranmalısın. Nerede çalıştığını biliyorum."

Yine şakalar. Şu anda çok işimize yarayacak olan sert koç imajı da buraya kadarmış.

Jude sertçe başını sallar ve kapıya doğru ilerler.

Ceketimi alıp dışarı çıkıyorum. Soğuk hemen beni vuruyor, keskin ve ISIRICI.

Otopark artık neredeyse boş. Sadece birkaç araba kalmış.

Jude'un kamyoneti hala burada ama o içinde değil. Toplum merkezinin yan girişinin yanında durmuş, elleri cebinde, boşluğa bakıyor.

Ona seslenmek üzereyim ki, sesler duyuyorum.

Takımdan iki kişi. Dax ve tanımadığım başka biri.

Arabalarına doğru yürüyorlar, seslerini net bir şekilde duyabileceğim kadar yakınlar. "Blockton'ı gördün mü?" Dax gülüyor. "Koçun kızı onu satın aldı. Bu çok komik."

"Sence koç ona karşı artık yumuşak davranacak mı?" diye soruyor diğer adam. "Muhtemelen. Nasıl olduğunu bilirsin. Koçun kızıyla çıkmaya başlarsan, birdenbire ekstra buz zamanı kazanırsın."

Şaka yapıyorlar. Hokey oyuncularının yaptığı gibi sadece laf atıyorlar. Ve onlar onun arkadaşları, bu yüzden şaka yaptıklarını biliyor.

Ama Jude'un tüm vücudu kaskatı kesildi.

"Ya da belki koç ona daha sert davranır," diye devam eder Dax. "Bilirsin, kayırma olmadığını kanıtlamak için. Her halükarda, tuhaf olacak."

"Evet. Takım dinamikleri tamamen bozulacak."

Gülüyorlar ve arabalarına biniyorlar, Jude'un her kelimeyi duyduğundan tamamen habersizler.

Omuzları gergin, çenesi hareketli bir şekilde orada durduğunu izliyorum. Sonra kamyonetine biniyor. Motor çalışır.

Öne çıkıp el sallayarak dikkatini çekmeye çalışıyorum.
Beni görüyor. Biliyorum.
Ama yine de geri geri çıkıyor. Durmadan uzaklaşıyor.
Park yerinde duruyorum, kar tekrar yağmaya başlıyor, arka lambalarının kayboluşunu izliyorum.
Telefonum titriyor. Bilinmeyen bir numaradan mesaj gelmiş. *Sadece bir açık artırma tarihi. Endişelenme. - Jude* Sadece bir açık artırma tarihi.
Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi. Sanki bizim hiçbir anlamımız yokmuş gibi.
Arkamda toplum merkezinin kapısı açılır. Müzik ve kahkahalar dışarıya yayılır. Parti hâlâ devam ediyor.
Ama tek düşünebildiğim, babam o şakayı yaptığında babamın yüzündeki ifade. O adamlar takım dinamikleri hakkında konuşurken.
Yine aday oluyor.
Bu sefer Briarwood'dan değil.
Benden.
Paltomu daha sıkı çekip arabama doğru yürüyorum. Kar artık daha şiddetli yağıyor. Her şeyi kaplıyor. Dünyayı sessiz, beyaz ve imkansız derecede yalnız hale getiriyor.
Bu gece bir müzayedede onunla bir randevu satın aldım. Ama yine de onu kaybettiğime eminim.

yedi



REDEDİLMİYİ KALDIRABİLİRİM.

New York'ta yaşadım ve çalıştım. Tüm yolculuk boyunca aynı üç notayı çalan metro saksafoncularından kurtuldum. Bir keresinde, "Mary Had a Little Lamb" şarkısını çok neşeli bulduğu için şarkının ortasında beni ısırın altı yaşındaki bir çocuğa ders vermişim.

Bu mu? Bu gayet iyi. New York'a hiç benzemiyor. Ve ben iyiyim.

Sandalyeleri düzgün sıralar halinde düzenliyor, nota sehpaları kuruyor, enstrümanların konumlarını yüzüncü kez kontrol ediyorum. Music & Sticks bağış etkinliği bir saat sonra başlayacak ve her şeyin mükemmel olması gerekiyor. Çocuklar prova yapıyor. Bobcats oyuncularını prova yapıyor. Yani, çoğu.

Çok önemli bir oyuncu üç gündür provalara gelmiyor. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok.

Müzayede gecesi gönderilen o mesajdan başka mesaj yok. *Sadece müzayede tarihi. Endişelenme.*

Sanki endişelenmeyi bırakabilirmişim gibi. Sanki beynim en kötü senaryolar ve incinmiş duygularla dolu bir döngü içinde değilmiş gibi.

"Kontrol etmeyi bırak," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "O seçimini yaptı."

Ebeveynler gelmeye başlıyor, en iyi koltukları kapıyorlar. Babam girişe yakın bir yerde bağış masasını kuruyor, dinleyen herkese para topladıkları yeni gençlik buz pateni ekipmanından bahsediyor.

Emma mavi elbisesi uçuşarak yanımdan koşarak geçiyor. "Bayan Kessler! Çok heyecanlıyım!"

"Harika olacaksın," diyorum ona, nota sehpasını düzelterek.

Rusty köşede davul çalma alıştırmaları yapıyor. Her zamanki gibi çok gürültülü. Lily ve Kayla, annelerinin performans için bile renk kodlu yaptığı eşleşen elbiselerini karşılaşıyorlar. Sarah, küçük bir sahne yönetmeni gibi diğer çocuklara emirler yağıdırıyor.

Her şey kaos içinde. Güzel, müzikal bir kaos.

Ortasında Jude'un bıraktığı boşluk hariç.

Finn, diğer oyuncularla birlikte, hepsi aynı Bobcats polo tişörtleri giymiş olarak gelir. Atanan enstrümanlarını ellerinde tutarken gergin, gururlu ve biraz da gülünç görünüyorlar.

"Gelmeyecek, değil mi?" Finn'e sessizce soruyorum.

Finn rahatsız bir şekilde ağırlığını değiştirir. "Bilmiyorum Sophie. Müzayededen beri kendi dünyasında yaşıyor."

"Bir şey mi oldu?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyor. Sadece takım için işleri mahvetmek istemediğini söyleyip duruyor." Finn omuz silkiyor. "Bu ne anlama geliyorsa."

Göğsüm sıkışır. Çünkü bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Koçun kızı. Takım dinamikleri. Kayırma.

Jude'un olmaktan korktuğu her şey.

"Ama Blockton sürprizlerle dolu," diye ekler Finn. "Onu henüz

."

Ona inanmak istiyorum. Bu umuda tutunmak istiyorum.

Ama koltuklar dolup gösteri zamanı yaklaşırken, gerçeği kabul etmek zorundayım.

Jude gelmeyecek.

Çocukları ve oyuncuları son bir moral konuşması için bir araya getirerek ellerimi çırpıyorum. "Tamam, millet. İşte bu. Çalıştığımız şeyleri hatırlayın. Birbirinizi dinleyin. Ritmi kaçırmayın. Ve en önemlisi, eğlenin."

"Ya batırırsak?" Emma, gözleri fal taşı gibi açılmış, soruyor.

"O zaman birlikte batırırız," diyorum ona. "Bu da onu güzel kılan şey."

Işıklar kararır. Kalabalık yerleşir. Babam koç sesiyle programı tanıtır, gelen ve gençlik buz pateni pisti fonunu destekleyen herkese teşekkür eder.

Ve sonra sıra gelir.

Çocuklar önce sıralanıp yerlerini alırlar. Emma ksilofonda. Rusty davulda. İkizler çanlarda. Sarah woodblockta, rolünü çok ciddiye alıyor.

Bobcats oyuncularını da çok daha az kendinden emin bir şekilde onları takip ediyor. Her birinin elinde bir çan veya el davulu var.

Jude yok. Üçgen yok.

Kalbim sıkışır ama zorla gülümserim. Gösteri devam etmelidir. Onları sayarım. "Bir, iki, üç, dört."

Çalmaya başlarlar. Mükemmel değildir. Emma ilk ölçüyü acele eder. Rusty üçüncü vuruşta çok sert vurur. İkizlerden biri çanı düşürür ve çan sahne boyunca yuvarlanır.

Ama seyirciler bayılıyor. Alkışlıyorlar, ebeveynler telefonlarıyla kayıt yapıyor, her yerde gülümsemeler var.

İkinci kıtanın yarısına geldiğimizde duyuyorum. Tek, mükemmel bir çınlama.

Net, parlak ve tam dördüncü vuruşta.

Donup kalıyorum.

Kalabalık kahkahalar ve tezahüratlarla patlar.

Yavaşça dönüyorum, duyduğuma inanamıyorum.

Ve işte orada, sahnenin arkasında, kot pantolon ve Bobcats tişörtüyle duruyor, o saçma sapan üçgeni elinde tutuyor ve yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en kendini beğenmiş sırıtişla gülümsüyor.

Kontrollü bir defans oyuncusu adımlarıyla ilerliyor. Sakin. Kararlı. Sanki bu girişi saniyesine kadar planlamış gibi.

Çocukların arasına giriyor, çocuklar ona geniş gözlerle ve kocaman gülümsemelerle bakıyorlar.

"Blockton geldi!" Rusty sahne fısıltısıyla söylüyor. "Şşş," diye tıslıyorum, ama gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Jude tekrar üçgeni vurur. Tam ritimde. Ve tekrar. Ve tekrar.

Seyirciler seyirci uluyoruluyor gülmekten gülmek
ve alkışlarla Biri ısıklık çalıyor. Eminim ki bu benim

babam.

Şarkıyı bitiriyoruz. Son notalar bir an havada asılı kalıyor, sonra kalabalık alkışlarla patlıyor.

Çocuklar selam veriyor. Oyuncular da onları takip ediyor. Jude, ilgi odağı olmaktan biraz rahatsız görünüyor ama yerinde kalıyor.

Alkışlar sonunda dinince, Jude sunucunun yanına gider ve mikrofonu alır.

Olamaz.

"Programı mahvettiğim için özür dilerim," diyor, sesi ses sisteminden geliyor. Bana bir bakış atıyor. "Ama Bayan Kessler'a bir diyet borçlu olduğumu düşündüm"

"

Kalabalık çılgına dönüyor. Gülüyor, alkışlıyor ve muhtemelen binlerce fotoğraf çekiyorlar.

Kaybolmak istiyorum. Sahne zeminine erimek istiyorum. Ama ondan gözlerimi ayıramıyorum.

"Son birkaç gündür çok düşündüm," diye devam ediyor Jude, sesi artık daha sakin. "Bir takımın parçası olmanın ne anlama geldiğini. İşleri mahvetmek istememeyi."

Kalabalık sessizleşir. Dinler.

"Koçun kızıyla çıkma fikri kafama takıldı." Bağış masasının yanında duran ve şaşkın görünen babama bakar. "İnsanların kayırma olduğunu düşüneceklerinden endişelendim. Takım dinamiklerini bozacağımdan endişelendim."

Babam bir şey söylemek ister ama Jude elini kaldırır.

"Ama sonra bir şey fark ettim," diyor Jude, bana bakarak. "İşleri mahveden adam olmak konusunda o kadar endişeliydim ki, başıma gelen en güzel şeyi neredeyse mahvediyordum."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissedebiliyorum.

"Sophie bana ritmin mükemmel olmakla ilgili olmadığını öğretti. Önemli olan ortaya çıkmak. Dinlemek. Mahvedeceksin diye korkarken bile denemeye istekli olmak." Mikrofonu standı bırakıp bana doğru yürüdü. "Bu yüzden buradayım. Ortaya çıkıyorum. Fırsatı kaçırmamış olmayı umuyorum."

Kalabalık şimdi sessiz. Bekliyor.

Söz bulamıyorum. Kulaklarımda çınlayan sesin ötesinde bir şey düşünemiyorum. "Kaçırmadın," diye fısıldıyorum sonunda.

"Evet?" Sesi sert. Kararsız. "Evet."

Kalabalık yine coşuyor. Tezahüratlar ve alkışlar.

İnsanlar sonunda dağılmaya başlar, sohbet etmek ve çocukları tebrik etmek için oyalanırlar. Ebeveynler fotoğraf çeker. Babam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bağış toplar.

Jude beni sahne arkasında enstrümanları toplarken bulur.

"Sen delisin," der.

Düzenlediğim zil kutusundan başımı kaldırmıyorum. "Bir çocuk konserini kaçırdın."

"Hâlâ kızgınsın."

"Üç gün ortadan kayboldun!"

"Biliyorum." Yaklaşıyor. "Özür dilerim."

Sonunda ona bakıyorum. Kapı çerçevesine yaslanmış, ama artık kendini beğenmişlik yok. Sadece samimi bir pişmanlık var.

"Benimle konuşabilirdin," diyorum sessizce. "Bunun ikimiz için de çok karmaşık olduğuna karar vermek yerine."

"Biliyorum," diyor yine. "Korkmuştum. O adamların takım dinamikleri hakkında konuştuklarını ve babanın şakalar yaptığını duydum ve ben sadece..." Elini saçlarının arasından geçiriyor. "Seni koruduğuma kendimi ikna ettim. Takımı koruduğuma."

"Beni uzaklaştırarak mı?"

"Aptalca davranarak." Yanıma gelir. O kadar yakın durur ki, ona bakmak için başımı geriye eğmem gerekir. "Senden kaçmıyordum. Yeterince iyi olmadığımın korkuyordum. Her şeyi mahvedip seni kaybedeceğimden korkuyordum."

"Peki şimdi?"

"Artık kaçmaktan vazgeçtim." Sesi alçak. Ciddi. "İnsanlar konuşmak istiyorsa, bırak konuşsunlar. Baban, kızıyla çıktığım için beni yedek kulübesine göndermek istiyorsa, bununla başa çıkarım. Sadece denemekten korktuğum için seni kaybetmek istemiyorum."

Boğazım düğümleniyor. "Üçgen çaldın."

Gülüyor. Yumuşak ve şaşkın bir gülümseme.

"Mükemmel."

"Sen yaptın." Çan kutusunu yere koydum. "Gerçekten sen yaptın."

Yüzümü avuçladı, başparmağıyla yanağımı okşadı. Nazikçe. Dikkatlice. Sanki ben çok değerli bir şeymişim gibi.

"Hâlâ bana Bruiser mı diyorsun?" diye

sordu. "Her zaman."

"İyi."

Sonra beni öper.

Öncekinden daha uzun ve daha derin. Tanıdık ama yepyeni.

Perdenin arkasından kıkırdamalar duyuyorum. Küçük sesler fısıldıyor.

"Öpüşüyorlar!"

"Onu sevdiğini söylemişim!"

Sonra Ivy'nin sesi kulislardan geliyor. "Bir oda tutun!" Hadley'nin

kahkahası geliyor. "Zaten bir tane var!"

Onun ağzına karşı gülüyorum. "Küçük kasaba."

"Değişmem," diye mırıldanıyor ve beni kendine çekiyor.

Bir süre öyle kalırız. Sadece nefes alırız. Sadece var oluruz.

"Şu müzayede tarihi hakkında," derim sessizce.

"Ne olmuş ona?"

"Bana hala bir akşam yemeği
borçlusun. Herkesin önünde."

Gülümser. "Sanırım öyle."

"Cuma mı?"

"Cuma," diye kabul eder. Sonra, daha yumuşak bir sesle, "Ve cumartesi.
Ve pazar. Ve sen istersen, ondan sonraki her gün."

Kalbim göğsümde karmaşık bir şey yapar. Müzik ritmini bulmuş gibi
hissettiren bir şey.

"Anlaştık."

O gece geç saatlerde, toplum merkezi boşaldıktan ve babam kapıları
kilitledikten sonra, Jude ve ben otoparktan arabalarımıza doğru yürüdük.
Pistin ışıkları hala pencerelerden parlıyordu. Birkaç çocuk buz üzerinde,
ebeveynleriyle birlikte antrenman yapıyordu.

Jude, geçerken cama iki kez vuruyor. Alışkanlık.

"Biliyor musun," diyorum, elimi eline sokarak, "hala piyanoda berbatın."

"Neyse ki savunmada çok iyiyim."

"Ve öpüşmede."

"O da var." Elim sıkıyor. "Ve görünüşe göre üçgen de." "Kibirilenme."

"Çok geç."

Kar tekrar yağmaya başlar. Yumuşak ve nazik. Her şeyi temiz ve yeni
gösteren türden.

Arabamın yanında duruyoruz. Beni kendine çekiyor, bir kolunu belime
doluyor, diğer eliyle hala elimi tutuyor.

"Teşekkür ederim," diyor

sessizce. "Ne için?"

"Pencereni kıran huysuz defans oyuncusundan vazgeçmediğin için."

Göğsüne yaslanarak gülümserim. "Önemli bir anda yanımda olduğun için
teşekkür ederim."

"Her zaman öyle olacağım," diye söz verir. "Bütün kasabanın önünde
gülünç küçük enstrümanlar çalmak zorunda kalsam bile."

"Özellikle o zaman."

Gülüyor. Başımın üstüne öpücük konduruyor. "Bunu asla unutmayacağım, değil mi
Değil mi?"

"Asla."

Kar yağarken orada duruyoruz, kalp atışları kulağımın altında düzenli, nabzım sonunda onun ritmine uyum sağlıyor.

Onun morlukları ile benim melodilerim arasında, kırık pencereler ile yardım amaçlı müzayedeler arasında, uzaklaşmak ile ortaya çıkmak arasında, kendi ritmimizi bulduk.

Ve bu ritim mükemmel.

sekiz

...



Çatal bıçak takımından daha fazla flanel gömleği olan bir adamla kar yığnında öleceğim.

Bu benim kaderim. Böyle öleceğim.

Garaj yolunda duruyorum, üzerimde kazak elbise, tayt ve en güzel botlarım var. Bacaklarımı güzel gösteren ama buzda hiç tutunmayan küçük topuklu botlar. Jude "sıcak ama güzel bir şey giy" dedi, ben de doğal olarak mum ışıklı bir restoran hayal ettim. Belki de komşu kasabadaki İtalyan restoranı. Ya da şömineli steakhouse.

Bunun yerine, arkasında bir hokey sopası görünen ve yüzünde muzip bir gülümsemeyle kamyoneti yanaştı.

"Sıcak giyin dedin, resmi giyin demedin!" diye bağıryorum, o kamyonetten inerken.

"Sıcak ve güzel dedim. Güzel görünüyorsun." Gözleri aşağıdan yukarıya doğru kayıyor. "Gerçekten çok güzel."

Soğuk havaya rağmen yüzüm kızardı. "Nereye gidiyoruz?" "Sürpriz."

"Sürprizlerden nefret ederim."

"Bunu seveceksin." Bana yolcu kapısını açar. Gerçek bir beyefendi hareketi. "Güven bana."

"Bunlar ünlü son sözler." O sadece daha geniş gülümsüyor.

Kamyonet, onun kolonyası ve eski kahve kokuyor. Isıtıcı sonuna kadar açık ama endişe verici bir tıkırtı sesi çıkarıyor. Arka koltukta bir spor çantası ve şüpheli bir şekilde piknik sepetine benzeyen bir şey var.

"Jude."

"Sophie."

"Neden piknik sepeti var?"

"Çünkü seni pikniğe götürüyorum."

Pencereden karla kaplı manzaraya bakıyorum. "Dışarısı eksi yirmi derece."

"Bu yüzden 'sıcak giyin' talimatı verdim." "Sen delisin."

"Beni bir müzayededen satın aldın. Burada gerçekten deli olan kim?" Haklı.

Şehri geçip, hayal ettiğim restoranları, sinemayı geçip, doğrudan buz pistine gidiyoruz. Yan girişe yakın bir yere park edip motoru kapatıyor.

"İş yerin önündeyiz," diyorum düz bir sesle.

"Teknik olarak bizim iş yerimiz. Sen de burada ders veriyorsun."

"Jude Blockton, sen antrenman yaparken beni tribünde oturtacaksan..."

"Sakin olur musun?" O çoktan arabadan inmiş, arkadan spor çantasını ve sepeti alıyor. "Hadi."

Onu içeriye takip ediyorum, botlarım beton zeminde tıklıyor. Buz pateni pisti boş. Tamamen boş. Buz pisti bir sahne gibi aydınlatılmış, diğer yerler ise loş. Hoparlörlerden hafif bir müzik çalıyor. Akustik ve tatlı bir şey.

Pistin bir ucunda, buzun üzerinde, termoslar ve tahtalara asılmış peri ışıkları gibi görünen bir şeylerin bulunduğu ekose bir battaniye serilmiş.

Yürümekten vazgeçiyorum.

"Bana pistte piknik hazırlamışsın."

"Sana pistte piknik hazırladım," diyor, birdenbire gerginleşerek. "Sorun yok, değil mi? Çok lüks değil, biliyorum ama düşündüm ki..."

"Mükemmel," diye araya giriyorum, boğazım düğümleniyor.

"Kesinlikle mükemmel." Omuzları gevşiyor. "Öyle mi?"

"Evet." Botlarıma bakıyorum. "Ama bunların buz için tasarlanmadığını belirtmeliyim."

"Fark ettim." Sepeti yere koyar ve elini uzatır. "Hadi. Ben tutarım."

Öyle de yaptı. Beni dikkatlice buza yönlendirdi, bir eliyle belimi sıkıca tutarken, diğer eliyle benim elimi tuttu. Hemen kaydım. Beni yakaladı. İkimiz de

gölüyoruz.

"Ayakta durmakta berbatın," diyor.

"İnsanları sürpriz paten randevuları konusunda uyarmakta berbatın!" "Bu paten değil. Oturmak. Ambiyanslı oturmak."

"Zamboni dumanı kadar romantik bir şey yok."

"İşimin kokusunu seviyorsun." Beni battaniyeye doğru yönlendiriyor, buz üzerinde sanki hiçbir şey yokmuş gibi geriye doğru ilerliyor.

"Merkezi ısıtmayı seviyorum." "Yalancı."

Battaniyeye ulaşıyoruz ve minnetle çöküp bacaklarımı altına çekiyorum. Yanıma oturup eşyalarını çıkarıyor. Termoslarda sıcak kakao. Folyo kağıda sarılmış sandviçler. Ev yapımı gibi görünen kurabiyeler.

"Bunları sen mi yaptın?" diye soruyorum, hafifçe eğri büğrü bir çikolatalı kurabiyeyi kaldırarak.

"Finn'in kız arkadaşı yaptı. Ben moral desteği verdim."

"Onun pişirmesini izledin."

"Çok destek oldum."

Kurabiyeyi ısıtırım. Çok lezzetlidir. "Ivy'ye onun bir dahi olduğunu söyle."

"Kendin söyle. Bana bunu hiç unutmaz." Kakaoyu iki bardağa doldurur ve birini bana uzatır. "Ee. İlk resmi randevu."

"Mesai sonrası üçgen egzersizini de sayarsan teknik olarak ikinci." "O prova idi, randevu değil."

"Bana sıcak çikolata getirdin."

"Tamam. İkinci randevu." Kupasını benimkine dokundurur. "Bunu mahvetmemek için."

"Önemli anlarda orada olmak için," diye karşılık verdim.

İçiyoruz. Kakao mükemmel. Sıcak, yoğun ve tam da ihtiyacım olan şey.

"Bu gerçekten çok güzel," diyorum sessizce. "Garip, ama güzel."

"Bu benim tarzım."

Bir süre oturup kakao içip sandviç yiyoruz. Bana daha önceki antrenmandan, Finn'in herkesi bir sonraki maç için Halloween teması yapmaya ikna etmeye çalıştığından bahsediyor. Ben de ona, profesyonel olarak davul çalmak istediğine karar veren ve evindeki her yüzeyde pratik yapan öğrencim Rusty'den bahsediyorum.

"Annesi beni arayıp yardım istedi," diyorum. "Görünüşe göre akşam yemeğinde yemek masasında davul çalıyor."

"Çocuk kendini adanmış."

"Çocuğun davulları elinden alınacak."

Jude gülüyor. O gerçek, içten gülüşü, değerli bir hazine gibi biriktiriyorum.

Sonra ayağa kalkar ve spor çantasını bıraktığı yere doğru yürür. İki hokey sopası ve bir hokey diski çıkarır.

Olamaz.

"Penaltı atışları yarışması," diye duyurur. "Kaybeden bir hafta boyunca bulaşıkları yıkayacak." "Senin bulaşığın bile yok ki."

"O zaman kazanman iyi olur." Bir sopa uzatır.

Ona bakarım. "Elbisem var."

"Elbisenin altında tayt giyiyorsun. Spor kıyafeti ile aynı şey." "Aynı şey değil."

"Korkuyor musun?"

"Kendimi rezil etmekten mi? Kesinlikle."

Gülümsüyor. "Hadi Kessler. Ne yapabileceğini göster bana." Sopayı alıyorum. "Bu berbat bir fikir."

"En iyi fikirler genelde öyledir."

Kaleye geçer ve bana sopayı doğru tutmayı gösterir. Elleri benim ellerimi kaplar ve tutuşumu düzeltir. Ne kadar yakın durduğunun çok farkındayım. Soğuk havada nefesinin nasıl buğulanıp buğulanmadığını. Öğretirken sesinin nasıl yumuşadığını.

"Sadece hafifçe vur. Fazla düşünme."

Çubuğu hafifçe vuruyorum. Puck yaklaşık bir metre kayıyor ve duruyor. "Berbat," diyor.

"Ben piyano öğretmeniyim, hokey oyuncusu değil!" "Tekrar dene."

Tekrar deniyorum. Bu sefer gerçekten temas kuruyorum ama puck sola sapıyor, kaleye hiç yaklaşmıyor.

"Daha iyi," diye yalan söylüyor.

"Berbat bir yalancısın."

"Peki. Bu da çok acınasıydı."

Beş kez daha denerim. Her deneme bir öncekinden daha kötü olur. Buzda kayıyorum. Sopam puck yerine buza çarpıp duruyor. Bir ara dengemi tamamen kaybediyorum ve Jude yüzüstü düşmeden beni yakalamak zorunda kalıyor.

"Bu çok utanç verici," diyorum, karnım ağrıyana kadar gülerek.

"Bu hafta yaşadığım en iyi eğlenceydi."

"Senin için performans sergileyebildiğime sevindim."

"Bir deneme daha," diyor. "Bu sefer gerçek. Sana ipuçları vereceğim."

Arkamda durur, kollarını bana dolandır, ellerini benim ellerimin üzerine koyar. Omuzlarımızdan kalçalarımıza kadar birbirimize yapışırız. Sırtımda kalp atışlarını hissedebiliyorum.

"Kaleyi görüyor musun?" diye kulağıma fısıldadı. "Evet."

"Puck'a bakma. Gitmesini istediğin yere bak." "Bu çok Zen'ce."

"Ben çok yönlü biriyim."

Birlikte şut atıyoruz. Puck düz ve doğru bir şekilde, sanki o gerçekten savunma yapıyormuş gibi, onun olacağı yerin hemen yanından geçip ağlara giriyor.

Zıplayarak bağıriyorum. "Gol attım! Gördün mü? Gol attım!"

Yavaş ve dramatik bir şekilde alkışlıyor. "Bayanlar ve baylar, Sophie Kessler, geleceğin NHL yıldızı."

"Şimdi ödülümü alıyorum."

"Kupanın benim bulaşıklarımı yıkaması gerekmiyor." "Şimdiye kadarki en iyi kupa."

Atışını yapmak için kayarak yaklaşır. Mükemmel bir şekilde hizalanır. Sonra tamamen ıskalar. Puck neredeyse hiç hareket etmez.

Gözlerimi kısarım. "Sen attın."

"Kanıtlayamazsın."

"Beni kazanmana izin verdin."

"Belki de sadece gülümsemeni görmek istedim." Kayarak yaklaşır. "İşe yaradı mı?"

"Sen imkansızsın."

"Seni öpmeme izin verecek misin?" "Henüz değil."

Birbirimize gülümsüyoruz. An uzayıp gidiyor. Mükemmel, imkansız ve tam da doğru.

"Şimdi?" diye soruyor.

"Belki."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Beni yumuşak ve tatlı bir şekilde öpüyor. Geri çekildiğinde gözleri parlıyor.

"Kaybetmeye değer," diye mırıldanıyor.

Battaniyenin yanına geri dönüp, taze kakao ile yerleşiyoruz. Yanaklarım soğuktan ve gülmekten kızarmış. Saçları şapkadan dolayı dağınık. İkimiz de biraz nefes nefeseyiz.

"Çok korktum," diyor aniden. Ona bakıyorum. "Neden?"

"Daha başlamadan bunu mahvederim diye. Herkesi dışlamaya geri dönerim ve sen benden vazgeçersin diye."

Göğsüm sıkışıyor. "Ben yapmazdım."

"Artık bunu biliyorum." Elimi tutar, parmaklarımızı birbirine geçirir.

"Sen benim için iyisin. Gürültüyü durduruyorsun."

"Gürültü mü?"

"Kafamdaki. Tüm şüpheler, korkular ve yeterince iyi olmadığımı düşündüğüm şeyler." Bana bakar. "Seninleyken, her şey sessiz. Güzel bir sessizlik."

Ona yaslanıp başımı omzuna dayıyorum. "Sen de bana iyi geliyorsun. Sessizliği dolu hissettiriyorsun."

"Bu çok şiirsel."

"Bazen böyle anlarım olur."

Bir süre öyle oturduk. Sadece nefes alıp verdik. Sadece var olduk. Sonra ekledim, "Ayrıca, bakması da hoş."

Gülüyor. "Sen de, Bruiser."

Başımı kaldırıyorum.

"Anlamadım?"

"Ne? Sana takma ad takamaz mıyım?" "Bu benim sana taktığım takma ad!"

"Paylaşmak önemsemektir."

"Bu benim için bir takma ad olarak hiç mantıklı değil." "Sen sert birisin. Ego'mu birçok kez incittin."

Yine gülüyorum. Elimde değil. "Bu asla geçmeyecek, değil mi?" "Hiç şansı yok."

Aniden ayağa kalkar ve elini uzatır. "Benimle dans et." "Buz üzerinde mi?"

"Güven bana."

Elini tutuyorum. Beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Bir kolunu belime doluyor, diğer eliyle elimi tutuyor. Işık zincirlerinin altında yavaşça daireler çizerek hareket ediyoruz, dans etmekten çok sürünerek ilerliyoruz, ama önemli değil.

Müzik daha yavaş, daha romantik bir parçaya geçer.

"Ritim duygusu olmadığını söyleyen biri için," diye fısıldıyorum, "benimkini mükemmel buldun."

"İyi bir öğretmenim vardı."

Beni tekrar öper. Bu sefer daha uzun. Emin, kararlı ve umut dolu.

Sonunda ayrıldığımızda, peri ışıkları hala arkamızda parlıyor, elim onun elinde sıcak. Kamyonetin ısıtıcısı tüm yol boyunca gürültü yapıyor ama umurumda değil.

Çünkü eve taşındığımdan beri ilk kez her şey tam olarak doğru geliyor.

epilog



ALTINCI AY **sonra**

Görünüşe göre, yerel bir kahramanla çıkmak, insanların size bekar olup olmadığınızı sormayı bırakıp, onlara bilet bulup bulamayacağınızı sormaya başlaması anlamına geliyor.

Cuma gecesi maçlarına, cumartesi sabahı kreplere ve Jude'un kendi evi olmasına rağmen hokey bandını mutfak tezgahımda bırakmasına tamamen kendimi kaptırdım. Sadece *bizdik*.

Bobcats hala kazanıyor. Jude hala sanki bunun için doğmuş gibi savunma oynuyor. Ama bağış toplama etkinliğinden sonra beklenmedik bir şey oldu. O koçluk yapmaya başladı.

Önce gençlik ligi ona teklifte bulundu. Sonra babam da işin içine girdi. Sonra bir şekilde bu, çocuklara hokey dersleri ile müzik ritim eğitimi birleştiren "Blades & Beats" adlı bir topluluk girişimi haline geldi. Jude paten ve sopa kullanmayı öğretiyor. Ben ritim kısmını üstleniyorum. Kaotik ve gürültülü, tam da Briarwood'u ev gibi hissettiren türden bir şey.

İkimiz de bundan çok heyecan duyuyoruz. Aslında bayılıyoruz.

Ta ki ligin halkla ilişkiler ekibi "The Heart of Briarwood" adlı tanıtım belgeselini çekmek için gelene kadar.

"Ben bunun için kaydolmadım," diye mırıldanıyor Jude, kamera ekibinin pistin etrafına ışıkları kurmasını izlerken.

"Sen bir form imzaladın," diye hatırlatıyorum ona. "Ben bunun bir feragatname olduğunu sanmıştım."

"Bu bir yayın izniydi."

Kaçış yollarını hesaplıyor gibi görünüyor.

PR direktörü, Monica adında, elinde bir klips tahtası olan ve aşırı hevesli bir kadın, ellerini çırpıyor. "Tamam, Jude! Çocuklarla çalışırkenki halini çekeceğiz. Doğal davran yeter!"

"Doğal," diye tekrarladı düz bir sesle.

"Evet! Normalde olduğun gibi!"

"Ben normalde böyleyim."

Monica'nın gülümsemesi gerginleşir. "Belki biraz daha enerjik olabilirsin?"

Gülmemek için dudağımı ısııyorum. Jude gözlerimi yakalıyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Gülümse, Bruiser," diye fısıldıyorum.

"Gülümsüyorum."

"Bu bir tehdit."

"Aynı şey."

Çocuklar gelir ve kaos hemen başlar. Emma tam hokey kıyafeti ve bir tutu giymiş. Rusty nedense davul çubukları getirmiş. Lily ve Kayla aynı formayı giymişler ama zıt renkli kasklar takmışlar, bu da annelerinin renk kodlama sisteminin tüm amacını boşa çıkarıyor.

"Tamam, millet!" diye seslenir Monica. "Koç Jude'un size temel paten kaymayı öğretmesini çekeceğiz. Kendiniz gibi davranın!"

Kendileri olmak bir felaketle sonuçlanır.

Beş dakika içinde, bir çocuk geriye doğru kaymaya çalışırken düşer ve iki çocuğu da bowling pini gibi devirdi. Bir diğeri, "daha iyi sonuç vereceğini düşündüğü" için müzik dersinden aldığı üçgen çubukla puck'ı vurmaya çalışır. Ve bir şekilde, Rusty bariyere o kadar sert çarpar ki, sprinkler sistemini tetikler.

Pistin yarısına su yağar.

Kamera ekibi ekipmanlarını korumak için çabılıyor. Çocuklar çılgık atıyor ve gülüyor. Monica kariyer seçimini yeniden gözden geçiriyor gibi görünüyor.

Ben kenarda, ikiye katlanmış, nefes alamayacak kadar gülüyorum.

Jude kaosun ortasında duruyor, saçlarından su damlıyor ve kameraya bakarak ciddi bir ifadeyle "Bu yüzden savunma oynuyorum" diyor.

Monica bile buna gülüyor.

Sonunda fiskiyeleleri kapatıyorlar. Ekipmanları havluyla kuruluyorlar. Tekrar deniyorlar.

Bu sefer daha iyi gidiyor. Jude, Emma'nın duruşunu düzeltmeye çalışıyor. Rusty'nin tutuşuna yardım ediyor. İkizlere puck'ı nasıl ileri geri paslayacaklarını gösteriyor.

Sabırlı, net ve bu konuda şaşırtıcı derecede iyidir. Küçük çocuklardan biri sinirlenip bırakmak istediğinde, Jude çömelir ve çocuğu gülümsetip tekrar denemesini sağlayan bir şey söyler.

Kameralar her şeyi yakalar.

Daha sonra Monica ikimizi de bankın yanında köşeye sıkıştırır.

"Harikaydı!" diye hayranlıkla söyler. "Bunu ligin yeni topluluk girişimi için bir reklam filmine dönüştüreceğiz."

Jude dehşete kapılır. "Ben bunun için anlaşmadım."

"Tarihte ilk kez kamera karşısında gülümsedin," diyorum ona. "Bunu kaçırmayacaklar."

"Senin altı yaşındaki çocuğa sopayı nasıl tutacağını öğrettiğin görüntüyü kullanmak istiyoruz," diye devam eder Monica, "Sophie arka planda ritmi sayarken. Bu altın değerinde. Saf altın."

"Slogan ne?" diye soruyorum, çünkü Jude'un kaçmak üzere olduğunu görebiliyorum. Monica gülümsüyor. "Koç Bruiser: Kalbin Buzla Buluştuğu Yer."

Kendimi kaybettim. Tamamen kendimi kaybettim. O kadar çok gülüyorum ki oturmak zorunda kalıyorum.

Jude bana bakıyor. "Onlara takma adını söyledin."

"Kesinlikle söylemedim!"

"Finn söyledi," diye Monica neşeyle itiraf eder. "Ama bu mükemmel! Sert ama cana yakın. Erkeksi ama şefkatli."

"Alaska'ya taşınıyorum," diye duyurur Jude.

"Bana hala son paten bahsinden borcun var," diye hatırlatırım.

"Sözleşmeye göre kalmak zorundasın."

"Bu yasal olarak bağlayıcı değil." "Deneyin bakalım."

Bir hafta sonra, tüm kasaba video galası için buz pistinde toplanır. Buzun üzerine bir projektör kurmuşlar. Sandalyeler ve sıcak kakao getirmişler. Sanki yeniden bir bağış toplama etkinliği gibi, ama bu sefer daha fazla heyecan var.

Işıklar kararır. Video başlar.

Aslında çok güzel. Görüntülerde çocuklar paten kaymayı öğreniyor, gülüyor, düşüyor, tekrar kalkıyor. Jude'un sabırlı ve cesaret verici olduğu görülüyor. Birisi ritmi yakaladığında arka planda benim sesim "aferin" dediğinde gülümsediği görülüyor.

Kalabalık videoyu büyük bir ilgiyle izliyor. Ebeveynlerin gözleri doluyor. Çocuklar ekranda kendilerini gösterip kıkırdıyorlar.

Son sahnede Jude, bir çocuğun yanında çömelmiş, çocuk ritmi sayarken o da bir çubukla üçgeni vuruyor. İkisi de yoğun bir şekilde konsantre oluyor. Sonra birlikte ritmi tutturuyorlar ve ikisi de gülümsüyor.

Slogan beliriyor: "Ritmini bul. Kalbini bul. Briarwood Bobcats."

Salon alkışlarla çınlıyor.

Jude inliyor ve başını ellerinin arasına gömüyor. "Bunu asla unutamayacağım," diye mırıldanıyor.

"Hayır," diyorum neşeyle, ona yaklaşarak. "Resmi olarak sağlıklı birisin."

"Bu senin suçun."

"Benim hatam mı? Seni çocuklarla iyi geçinmeyi öğretmedim." "Beni yumuşak başlı yaptın."

"Sen her zaman yumuşaktın. Ben sadece bunu göstermen için sana yardım ettim."

Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Onların beni gülümserken yakalamalarının sebebi sensin."

"Benim durduramamamın sebebi sensin."

Herkesin önünde beni öper. Kalabalık tekrar alkışlar. Çocuklar ritim tutarak üçgenlerini çalmaya başlarlar, bu hemen kaosa dönüşür ama nedense mükemmel hissettirir.

Finn arkadan bağırır, "Şuradaki Hollywood'a bakın!"

Jude, sırtıtmak için biraz geri çekildi. "Aslında Koç Bruiser."

Daha sonra, kalabalık dağıldıktan ve çocuklar ebeveynleri tarafından alındıktan sonra, ortalık tekrar sessizleşir. Buzdaki ışıklar yumuşak ve mavi bir şekilde parlar. El ele yürürken, hala sopa çalışması yapan birkaç kişi geçeriz.

"Artık bir reklamın yıldızı olduğunun farkındasın, değil mi?" diyorum. "Bunu senin için yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

"Tabii. Benim için. Sana Üçgen Adam diyen altı yaşındaki çocuk için değil." "Çocuğun iyi sezgileri var."

Birinin üçgeni bıraktığı nota sehпасının önünden geçiyoruz. Jude onu alır, çubuğu kapar ve bir kez vurur.

Gülüyorum. "Hala ritimde."

"Sadece sen sayarken."

Üçgeni yere bırakıp tekrar elimi tutar. Çıkışa doğru yürürüz, arkamızda buz pistinin sesi gece sessizliğine karışır.

"Ne anladım biliyor musun?" diyor.

"Ne?"

"Buz üzerinde her zaman ya vuruyorum ya da vuruluyorum. Bizim tempomuzu seviyorum." Yürümekten vazgeçiyorum. Ona bakıyorum.

"Bu şaşırtıcı derecede şiirseldi."

"Bazen böyle anlarım olur."

"Bu cümleyi önceden çalışmıştın, değil mi?" "Belki."

Onu öpüyorum. Uzun, tatlı ve umut dolu bir öpücük.

"Bilgin olsun," diye fısıldıyorum dudaklarına, "Seninle sonsuza kadar aynı tempoda devam edeceğim, Bruiser."

"İyi," diyor. "Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

Ve benimle birlikte bu küçük kasabada kalmak istemesi beni çok mutlu ediyor.



Umarım Jude ve Sophie'ye aşık olmuşsunuzdur!

Lütfen buraya yorum bırakın!

Bu süper eğlenceli aşk hikayelerinden herhangi birini kaçırdıysanız, şimdi

alabilirsiniz! [Eski sevgilimle kanat açmak - Bree Livingston](#)

[şeker, buz ve her şey güzel - Kristen Iten](#)

[romantizm oyun kitabı - Liwen Y. Ho](#)

[aşk ve diğer cezalar - Laney Kate](#)

**daha fazlasını oku april'in tatlı spor
romantik komedisi**

Austin Stars Serisi

Kısa Romantik Komedi Kitapları

[Kitap 1 - Pitching for Keeps](#)

[Kitap 2 - Catching Her Heart](#)

[Kitap 3 - Breaking Coach's Rules](#)

[Ve bu kitap ÜCRETSİZ - Kaosu Durdurmak](#)

april hakkında



April K. Murdock hayatının büyük bir bölümünde sporu sevmiştir. Kendisi atletik bir yapıya sahip olmasa da, kardeşi, kuzenleri ve arkadaşlarının spor yapmasını izler ve hepsini yüksek sesle desteklerdi.

Tatlı romantizm yazarı olarak, tüm bu eğlenceyi paylaşmak için spor romantik komedi kısa öyküler eklemek mantıklı geldi. İşte bunlar, şimdiye kadar yaptığım çalışmaların meyveleri.

Onu, tatlı küçük kasaba kovboy romantizm yazarı April Murdock olarak da tanıyor olabilirsiniz.

April'ın diğer kitaplarıyla ilgileniyorsanız, [bunları Amazon'da bulabilirsiniz.](#)



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

